

Hồi 8

Vô Mộc Giác Tận Diệt Ngũ Kỳ

Bắc Tung Sơn Phát Lộ Thần Uy

iếng kêu của năm vị đường chủ tuy không lớn nhưng tất cả đều biểu hiện sự tuyệt vọng đến kinh hoàng:

- Giáo chủ!

Sau những tiếng kêu minh định nhân vật đang bị khống chế chính là giáo chủ Ngũ Kỳ Giáo, quần hùng các phái kiếm mới ùn ùn kêu thật to danh hiệu của nhân vật thứ hai:

- Luân Hồi Ngũ Kiếm Tuyệt!

- Tung Sơn Đại Khách Kiếm!

- Nam Thiên Di Bắc Tung Sơn! Tung Sơn Kiếm đã bắt được ác đồ giáo chủ! Công đầu thuộc về Bắc Tung Sơn.

Khi đó Liễu Hận cũng đã dừng lại và chàng mơ hồ nghe Thiên Di Thần Kiếm Lưu Hoàng Nhật đang lẩm bẩm với tâm trạng có phần ganh tỵ:

- Thảo nào Bắc Tung Sơn Đinh Nhất Hải mãi đến lúc này mới xuất hiện. Lão ngầm ngầm tạo uy danh vượt trội bằng cách bắt giữ giáo chủ Ngũ Kỳ Giáo.

Có lẽ đây là lần đầu tiên Liễu Hận nghe đến câu: Nam Thiên Di Bắc Tung Sơn! Do đó chàng lảng lạng ngắm nhìn thật kỹ vóc dáng và diện mạo của nhân vật được xếp ngang hàng với Nam Thiên Di là Thiên Di Thần Kiếm Lưu Hoàng Nhật.

Còn đang ngắm nhìn, Liễu Hận chợt nghe tiếng suýt soa của Từ Kim ngay bên cạnh:

- Giáo chủ Ngũ Kỳ Giáo là cao thủ đệ nhất nhân của bọn tà giáo! Bắt giữ được giáo chủ, Đinh tiên bối ắt phải có kiếm pháp thật cao minh!

Nghe thế chàng khẽ hỏi Từ Kim:

- Giáo chủ Ngũ Kỳ Giáo có môn công phu nào lợi hại?

Từ Kim đang đà hưng phấn nên thản nhiên đáp và không lưu tâm đến sắc diện của Liễu Hận:

- Lão thành danh nhờ độc chưởng và tả kiếm song tuyệt.

Liễu Hận bàng hoàng:

- Tả kiếm? Lão thuận tay tả ư?

Từ Kim đáp:

- Lão thuận tay hữu, nhưng vì độc công không thể truyền qua thân kiếm nên lão buộc phải luyện kiếm bằng tay tả! Có chuyện gì à?

Liễu Hận thoáng ngẩn người rồi lắc đầu thay cho lời đáp:

Tuy thế trong thâm tâm Liễu Hận lại nghĩ khác:

- "Ta nhìn lão giáo chủ có diện mạo khác quen thuộc. Nếu lão thiện dụng tả kiếm thì chính lão là người đã cưỡng ép và buộc Mộc Quan Linh phải thuận phục lão bốn năm. Ngũ Kỳ Giáo đang làm cảnh tuyệt vọng, Mộc Quan Linh sao chẳng thấy đến? Hoặc Ngũ Kỳ Giáo hãy còn nhiều mưu đồ đen tối chưa đến lúc để lộ ra?"

Cho đến tận lúc này Liễu Hận vẫn còn nhớ như in trận tỷ kiếm vô tiền khoáng hậu giữa Mộc Quan Linh và nhân vật có diện mạo vừa nhấn nhụ vừa vô biểu cảm với thanh kiếm bên tay tả.

Do đó, nhìn lại diện mạo của vị giáo chủ Ngũ Kỳ Giáo, với những gì vừa được Từ Kim thổ lộ, Liễu Hận tin chắc nhân vật đã bức bách Mộc Quan Linh phải thuận phục chính là giáo chủ Ngũ Kỳ Giáo.

Thời hạn Mộc Quan Linh phải thuận phục là bốn năm, cho đến lúc này vẫn chưa hết hạn kỳ. Vậy Mộc Quan Linh thế nào cũng hiện thân, nhất là lúc Ngũ Kỳ Giáo đang lâm vào cảnh bị quần hùng vây khốn.

Chàng ngấm ngầm phòng bị, chờ đợi mọi diễn biến bất lợi chắc chắn phải xảy ra.

Tuy nhiên điều chàng chờ đợi lại không đến. Thay vào đó Bắc Tung Sơn Đỉnh Nhất Hải chợt hô hoán:

- Thanh, Lam, Hồng, Bạch, Hắc! Giáo chủ của bọn người còn bị bản nhân đá bại, bọn người còn chờ gì nữa, không thúc thủ quy hàng và chờ quần hùng luận tội?

Lão nhân cao niên nhất trong năm vị đường chủ là Hắc Kỳ đường chủ bật gào lên:

- Bảo bọn ta quy hàng? Liệu sau đó sinh mạng của bọn ta và của giáo chủ có được bảo toàn không?

Hồng Kỳ đường chủ quát lớn:

- Quy hàng là chết! Chư vị đường chủ chớ nghe theo lời đường mật của bọn giả nhân giả nghĩa.

Bạch Kỳ đường chủ lão nhân phẫn nộ:

- Chết cùng chết, sống cùng sống, Ngũ Kỳ Giáo tà liệu chết còn hơn thúc thủ quy hàng.

Lam Kỳ đường chủ bật cười hào sảng:

- Ha... ha... ha...! Người nghe rõ chứ, Đinh Nhất Hải. Giáo chủ bốn giáo nếu có mệnh hệ gì, tất cả bọn danh môn chánh phái các người phải đem máu trả nợ máu. Ha... ha... ha...

Thanh Kỳ đường chủ bất ngờ chớp động thân hình:

- Bất tất phải phí lời! Muốn đánh cứ đánh! Đừng mong dùng lời dụ hoặc! Đờ!

Ào...

Như một hiệu lệnh, hành vi của Thanh Kỳ đường chủ lập tức khiến toàn trường phải một phen náo loạn. Tất cả đều tận lực bình sinh vận dụng mọi sở học để tiếp tục diễn khai trận quyết chiến.

Không ngờ năm vị đường chủ không vì sinh mạng của giáo chủ Ngũ Kỳ Giáo bị uy hiếp mà nao núng, Bắc Tung Sơn Luân Hồi Ngũ Tuyệt Kiếm Đinh Nhất Hải giận dữ nạt to:

- Bọn người tưởng bản nhân không dám xuống tay đoạt mạng giáo chủ của bọn người à? Bọn người làm rồi! Xem đây!

Dứt lời, hữu kiếm trên tay Đinh Nhất Hải liền chớp động.

Véo...

Phát hiện Đinh Nhất Hải đang dùng loạn kiếm định phân thân giáo chủ, Hắc Kỳ lão nhân kinh hoảng kêu lên:

- Đinh Nhất Hải, người...

Nhưng một tiếng thét cực lớn từ miệng giáo chủ Ngũ Kỳ Giáo đã vang lên, khiến lão nhân Hắc Kỳ đường chủ phải ngưng ngang tiếng kêu kinh hoảng:

- Họ Đinh người...! A...a...

Từ trên vách đá, thân hình của giáo chủ Ngũ Kỳ Giáo bắt đầu tuột đổ xuống hàng trăm mảnh vụn.

Máu huyết tuôn tràn, nhục thể rơi vãi, cái chết giáo chủ Ngũ Kỳ Giáo khiến tất cả đều rúng động.

Những nhân vật thuộc ngoài Ngũ Kỳ Giáo nếu vì sự rúng động này mà nhất thời hoang mang thì quần hùng quanh đó lại vì cái chết của đại ác nhân mà có thêm sự phấn khích!

Tất cả ra chiêu quyết liệt hơn!

Cùng với sự quyết liệt của quần hùng bọn giáo đồ Ngũ Kỳ Giáo bắt đầu bật lên những tiếng gào thét bi thảm:

- A... a...

- Chết ta!

Đờ! Hự!

- Bọn người thật ác độc! Oa!

-...

Sự hoang mang lập tức khiến cho lão nhân Hắc Kỳ đường chủ phải chuốc họa, một chiêu kiếm lợi hại của đối phương bất ngờ xuyên thủng Khí Hải huyết của lão.

- Trúng!

Phập!

Lão nhân Hắc Kỳ đường chủ gượng đau, một tay chấn gãy thanh kiếm vừa cắm vào người, tay còn lại chộp mạnh vào Bách Hội huyết của đối phương.

- Ác đồ Côn Luân phải chết!

Ào...

Nhân vật đang giao chiến với lão nhân Hắc Kỳ đường chủ là người thuộc Côn Luân phái, tuy có bất ngờ vì phản ứng quá uy mãnh của đối phương nhưng nhân vật này cũng kịp dịch người tránh chiêu nhờ vào khinh thân pháp Vân Long Tam Hiện vốn nổi danh của phái Côn Luân.

Rắc...

Thân pháp của nhân vật nọ tuy nhanh nhưng do cái chộp của lão nhân Hắc Kỳ là cái chộp tột cùng của người muốn dùng mạng đổi mạng nên nhân vật nọ phải nhận nguyên cái chộp của đầu vai tả.

Phần nộ, với nửa thanh kiếm còn lại sau khi bị lão nhân Hắc Kỳ đường chủ chấn gãy, nhân vật thuộc Côn Luân phái liền tận lực cắm ngập vào tâm thất của đối phương.

Phập!

Oa!

Cái chết của lão nhân Hắc Kỳ đường chủ càng tạo thêm nhiều hoang mang cho bốn vị đường Ngũ Kỳ Giáo còn lại.

Và Thiên Di Thần Kiếm Lưu Hoàng Nhật lập tức vận dụng cơ hội này.

- Hồng Kỳ ác đạo! Xem kiếm!

Véo...

Hồng Kỳ đường chủ nhận ra sự sơ thất thì đã muộn. Lão đánh tiếng gầm lên:

- Ta liều chết với người! Đờ!

Ầm!

Hự! Phập!

Lưu Hoàng Nhật do có một thoáng kinh hãi trước hành vi liêu lĩnh của lão Hồng Kỳ đường chủ nên chiêu kiếm có phần chậm lại.

Vì thế Hồng Kỳ đường chủ tuy trúng kiếm nhưng chưa đến nỗi tuyệt mạng. Ngược lại Thiên Di Thần Kiếm cũng phải loạng choạng thối lui do chấn kinh đầy uy lực.

Hồng Kỳ đường chủ không kể gì thương thế, tận lực nhào đến đối phương:

- Tiếp chưởng!

Ào... Ào...

Thiên Di Thần Kiếm định hất kiếm đón đỡ, bất ngờ có một bóng nhân ảnh lướt qua như cơn gió lốc:

- Còn chưa chịu nạp mạng ư, lão Hồng!

Véo...

Phập! Oa!

Thần nhiên nhìn lão Hồng Kỳ đường chủ phải chết sau một kiếm vừa ra tay, Đinh Nhất Hải là người vừa lướt đến, quay đầu mỉm cười với Thiên Di Thần Kiếm:

- Lưu lão huynh cứ yên tâm điều trị thương thế, bọn Ngũ Kỳ Giáo này hãy giao cho Đinh mỗ.

Sự can thiệp của Đinh Nhất Hải khiến Lưu Hoàng Nhật lâm vào cảnh dở khóc dở cười. Vì một Nam Thiên Di ngang hàng với Bắc Tung Sơn lại để cho Bắc Tung Sơn tiếp tay giải nguy thì thật bẽ mặt!

Ngược lại, Từ Kim khi mục kích lối xuất thủ của Đinh Nhất Hải phải reo lên ngưỡng mộ:

- Kiếm pháp của Đinh tiền bối thật cao minh. Thật không hổ danh Luân Hồi Ngũ Tuyệt Kiếm.

Dứt lời Từ Kim bật người lao đi như muốn chứng tỏ y cũng có bản lĩnh đủ diệt trừ Ngũ Kỳ Giáo.

Lúc đó Liễu Hận dù phần hận bọn Ngũ Kỳ Giáo đến tận cùng xương tủy, nhưng qua hành vi hạ sát người dưới tay như Đinh Nhất Hải vừa hạ sát giáo chủ Ngũ Kỳ Giáo, chàng ngấm ngấm bất phục.

Do có tâm trạng này, chàng thù người ra cứ dỗi nhìn hành vi của vị đại kiếm khách Đinh Nhất Hải.

Chàng nhìn thấy Đinh Nhất Hải đang lướt về phía Thanh Kỳ đường chủ.

Bất chấp Thanh Kỳ đường chủ đang một chọi một với đối phương, Đinh Nhất Hải vừa đến nơi lập tức quét kiếm:

- Chết!

Phập!

Oa!

Cái chết của Thanh Kỳ đường chủ làm Liễu Hận rúng động. Và vô hình chung chàng mơ hồ tán thành hành vi của lão nhân Bạch Kỳ đường chủ.

Lão nhân Bạch Kỳ đường chủ vì phát hiện Đinh Nhất Hải sau khi hạ sát Thanh Kỳ đường chủ đang lăm le chú ý đến lão, lão bất ngờ tung người tháo chạy!

Vút!

Quyết không buông tha, Đinh Nhất Hải giận dữ đuổi theo:

- Chạy đâu cho thoát!

Vút!

Kết quả này khiến Ngũ Kỳ Giáo chỉ còn lại duy nhất một nhân vật có bản lĩnh thâm hậu là Lam Kỳ đường chủ.

Sau một thoáng dao động trước tình hình bất lợi, Lam Kỳ đường chủ cũng tung người chạy đi!

Vút!

Không hiểu do vô tình hay cố ý, lão Lam Kỳ lại chạy về phía Liễu Hận.

Theo bản năng chàng phóng kiếm xuất chiêu.

Véo...

Phần nộ, lão Lam Kỳ lập tức nhả kình Ngũ Âm Trảo:

- Đỡ!

Ầm!

Choang!

Liễu Hận do kiếm chiêu không có lực đạo nên phải mất kiếm và còn bị lão Lam Kỳ đả thương bằng một chưởng âm kình.

Đúng vào lúc Liễu Hận sắp phải ngã xuống, lão Lam Kỳ chợt bật lóe lên một tia nhìn quái lạ.

Sau đó, miệng lão nở một nụ cười đầy ẩn ý, tay lão vươn dài, chộp cứng người Liễu Hận.

Lão tung người lướt đi, mang theo cả Liễu Hận.

Vút!

Ở phía sau, Liễu Hận nghe tiếng hô hoán của Từ Kim:

- Liễu huynh! Chư vị chớ để lão ma chạy thoát! Mau đuổi theo lão!

Vút!

Lão Lam Kỳ càng lúc càng tăng nhanh cước bộ và lão tận lực chạy ra khỏi Vô Mộc Giác.

Vào đến khu rừng thưa, thay vì chạy xuyên qua, lão Lam Kỳ bất ngờ ngoặt người về phía tả, hướng đến chân núi là nơi tiếp giáp với Vô Mộc Giác.

Như chàng từng mục kích, Mộc Quan Linh cho đến lúc này vẫn trong hạn kỳ tuân theo mọi điều động của nhân vật nọ. Và nếu nhân vật nọ chính là giáo chủ Ngũ Kỳ Giáo thì việc Mộc Quan Linh phải vì Ngũ Kỳ Giáo mà xuất hiện phục thù là điều hoàn toàn hợp lệ.

Bằng không tại sao đang trong cảnh ngộ nguy hiểm này, lão Lam Kỳ đường chủ chạy không lo chạy mà còn quanh đi quẩn lại mãi nơi này?

Như có ý chờ đợi điều gì đó, nếu Liễu Hận suy đoán đúng, lão Lam Kỳ đường chủ bỗng dừng lại và nép nhanh người vào một hốc đá vừa phát hiện.

Tiện tay lão cũng ấn luôn Liễu Hận vào mé trong cùng một lúc với việc chế trụ huyết đạo của chàng.

Phát hiện trong ánh mắt của chàng có điều ngờ vực, lão hạ thấp giọng hăm dọa:

- Ta biết việc chế trụ huyết đạo của ngươi là thừa vì ngươi có khác nào kẻ không biết võ công. Nhưng, ngươi nên ghi nhớ kỹ điều này, nếu ngươi có bất kỳ hành vi nào tỏ ý muốn bỏ chạy hoặc đánh động kẻ khác, ta lập tức hạ thủ ngươi! Nhớ chưa?

Mùi vị của việc bị chế trụ huyết đạo lần đầu tiên Liễu Hận được ném qua. Chàng hoàn toàn bất động và giữ nguyên tư thế như ban đầu lão đã đặt để chàng. Đến nhích động một ngón tay nếu trước kia là việc chàng muốn làm lúc nào cũng được thì ngay lúc này, khi huyết đạo bị chế trụ, chàng dù muốn cũng không thể thực hiện được.

Không nghe chàng đáp lời, lão Lam Kỳ đường chủ khẽ rít:

- Sao? Ta chỉ mới chế trụ huyết Định Thân của ngươi, cử động thì ngươi không cử động, nhưng miệng của ngươi vẫn nói được kia mà? Sao ngươi không đáp?

Sực tỉnh, chàng vội há miệng định đáp, nhưng lão quá nóng nảy vươn tay ra:

- Được! Ngươi không muốn nói thì ta chịu ngươi vậy! Hừ! Đối với ta, càng tỏ ra ương bướng hoặc quyết liệt càng chóng thiệt thân.

Bằng thủ pháp nhanh lẹ, Á huyết của chàng thế là đã bị lão chế trụ. Và bây giờ, chàng tuy vẫn sống nhưng ngoài hơi thở và đôi mục quang tha hồ liếc dọc liếc ngang, chàng nào khác gì một thầy ma chết rồi?

Uất hận chàng nhìn lão.

Lão nở một nụ cười lạnh và thản nhiên quay mặt nhìn ra ngoài hốc đá. Lão không còn xem chàng là một đối thủ cần phải đề phòng nữa.

Nhìn vào tấm lưng to rộng của lão, Liễu Hận ước ao phải chi chàng có thể cử động và tặng cho lão một nhát kiếm chí mạng, có như thế chàng mới hả giận vì bị lão xem chàng như một phế vật.

Bất chợt chàng nhận thấy toàn thân lão như bị một vật gì đó chấn động vào. Lão thoáng run lên một lượt rồi thôi!

Chưa hieu tại sao lão lại có động thái kỳ dị này, Liễu Hận bất ngờ nghe một tiếng quát vọng đến:

- Người còn định chạy nữa sao, Bạch lão nhị?

Trong thâm tâm, Liễu Hận thầm đoán:

- "Chẳng phải tiếng quát của Đinh Nhất Hải, Bắc Tung Sơn sao? Còn nhân vật được gọi là Bạch lão nhị, phải chẳng chính là lão nhân đường chủ Bạch Kỳ Đường? Hai nhân vật này sau một hồi truy đuổi không ngờ cho đến lúc này nhân vật Bắc Tung Sơn vẫn chưa đắc thủ?"

Như cùng một ý nghĩ với Liễu Hận, lão Lam Kỳ đường chủ bỗng lẩm nhẩm thành lời:

- Đúng như ta đoán, Bạch lão nhị có thân pháp hơn người, nào dễ gì để cho lão Đinh Nhất Hải thối tha bắt được. Hay lắm! Chỉ cần Bạch lão nhị chạy ngang qua, ta sẽ xuất kỳ bất ý cho lão Đinh nếm mùi lợi hại! Hừ!

Liễu Hận vỗ lể!

Lão Lam Kỳ quanh quẩn nơi này là mong ứng cứu cho lão nhân Bạch Kỳ, lão không hề chờ đợi sự hiện thân của Mộc Quan Linh như Liễu Hận nghĩ trước đó.

Sau khi minh bạch điều này, ở Liễu Hận xuất hiện hai tâm trạng trái ngược nhau. Hành vi hạ thủ người vô phương phản kháng của Đinh Nhất Hải làm chàng bất phục, chàng đang thầm mong ước, lão Lam Kỳ nên nhân cơ hội này trị cho lão Đinh một mẻ.

Ngược lại, do đang bị lão Lam Kỳ khống chế, chàng lại ngấm ngấm chờ đợi lão Đinh đừng bị lão Lam ám toán. Biết đâu nhờ đó, lão Đinh sẽ diệt trừ được lão Lam Kỳ và chàng cũng vì thế mà được thoát nạn?

Nào ngờ chàng cùng thất vọng như lão Lam Kỳ đường chủ cũng đang thất vọng!

Bởi có tiếng thở dồn dập của lão nhân Bạch Kỳ đường chủ vọng tới:

- Ta tuy không dám nhận là thiên hạ đệ nhất nhân kinh công, nhưng đã đuổi kịp ta trên đời này chưa hề có. Đinh Nhất Hải người sao lại luyện được kinh thân pháp cao minh như vậy?

- Nào chỉ có kinh thân pháp cao minh? Những điều Bạch lão nhị người chưa biết về ta hãy còn nhiều lắm. Ha... ha... ha...

Lão nhân Bạch Kỳ đường chủ bỗng quát:

- Câm! Ngoại trừ tể giáo chủ và chư huynh đệ bốn giáo, hạng người như người không được phép gọi ta là Bạch lão nhị.

- Hừ! Gọi người như vậy là do ta có phần xem trọng người. Bằng không ta nào dung thứ người đến lúc này? Trái lại, Luân Hồi Ngũ Kiếm của ta đã lấy mạng người từ đầu rồi mới phải!

Bạch Kỳ đường chủ như có phần nào ngạc nhiên quan thanh âm vọng đến:

- Nói như vậy, hóa ra người cố tình tha mạng ta? Để làm gì?

- Để làm gì ư? Ha... ha... ha...! Ta có một cố tật, giết ai đó mà không cho kẻ bị giết biết là ai đã hạ thủ, ta thật không chịu được! Bạch lão nhị, người có hiểu ý ta muốn nói gì không? Ha... ha... ha...

Lão Lam Kỳ đường chủ lại lẩm bẩm nói thành tiếng, nói đúng hơn là lão đang tự hỏi:

- Cho kẻ bị giết biết là ai đã hạ thủ? Không lẽ họ Đinh người thật sư không phải Đinh Nhất Hải, Luân Hồi Ngũ Tuyệt Kiếm?

Như chung một cảm nghĩ với lão Lam Kỳ, âm thanh của lão Bạch Kỳ chợt dứa đến:

- Người muốn nói ngoài thân phận một Đinh Nhất Hải, người còn một thân phận khác bí ẩn hơn?

Bắc Tung Sơn Đinh Nhất Hải gầm lên:

- Sai rồi! Ta chỉ có một thân phận duy nhất là Bắc Tung Sơn Đinh Nhất Hải. Chỉ có bọn người là lũ hồ đồ nên mới không nhận ra ta.

- Nhận ra người? Người muốn nói...

Lão Lam Kỳ cũng lẩm bẩm:

- Nhận ra với không nhận ra! Chẳng lẽ họ Đinh người là vốn quen thuộc với bốn giáo sao?

Tràng cười của Đinh Nhất Hải vang lên càng cắt ngang câu nói của lão nhân Bạch Kỳ và câu đang lẩm bẩm tự hỏi của lão Lam Kỳ:

- Ha... ha... ha...! Người bất tất phải hỏi! Cứ xem đây sẽ biết.

Có vẻ như lão Đinh Nhất Hải đang đưa cho lão Bạch Kỳ xem một vật gì đó, và vật đó ngay lập tức gây sự kinh hoàng cho lão nhân Bạch Kỳ:

- Đây là tả... hự!

Lão Lam Kỳ đường chủ chợt nhảy dựng lên:

- Tả... cái gì? Cố lên nào lão Bạch. Lão không nói, ta làm sao biết được vật gì lão vừa nhìn thấy?

Như thể đáp lại sự chờ đợi của lão Lam Kỳ, tràng cười kế tiếp của Đinh Nhất Hải lại vọng đến:

- Bọn người đều là một lũ ngu xuẩn, có chết cũng đáng! Ha... ha... ha...! Ai dám nhìn Đinh Nhất Hải ta sẽ có ngày hủy diệt được toàn bộ Ngũ Kỳ Giáo các người? Kẻ nào dám nghĩ chứ? Ha... ha... ha...

Tiếng cười xa dần và lão Lam Kỳ đường chủ sau một lúc mới cất tiếng than:

- Lão Bạch vậy là đã chết! Ngũ Kỳ Giáo chỉ còn lại một mình ta! Ha... ha... ha...! Đinh Nhất Hải ơi Đinh Nhất Hải! Mối hận diệt môn này, Vương Toàn ta nhất định phải báo phục! Người chớ vội đắc ý!

Vút!

Lão Lam Kỳ động thân mang Liễu Hận cùng đi.

Sau một lúc cẩn trọng, len lỏi và luôn nép mình vào các tảng đá để che giấu hình tích, cả lão Lam Kỳ đường chủ và Liễu Hận cùng nhìn thấy điều mà lão Lam Kỳ đường chủ muốn nhìn.

Thi thể của lão nhân Bạch Kỳ đường chủ cũng bị phân thành trăm mảnh vụn, là do Bắc Tung Sơn Đinh Nhất Hải dùng loạn kiếm phân thân!

Thần sắc của lão Lam Kỳ hoàn toàn ngưng đọng như Liễu Hận liếc mắt nhìn thấy, lão nhìn không chớp mắt, người muốn ghi nhận toàn bộ cái chết thảm của bằng hữu.

Cuối cùng, lão lặng lẽ đưa Liễu Hận ly khai Vô Mộc Giác. Lão không muốn chờ đợi gì nữa, cho dù Liễu Hận nghĩ Mộc Quan Linh thế nào cũng xuất hiện...

Hồi 9

Thổ Lộ Ẩn Tình Giải Ngộ Nhận

Trăm Mùa Nghìn Kế Lừa Phỉnh Nhau

N

gay khi được giải khai Á huyết, Liễu Hận bật hỏi:

- Đây là địa phương nào? Lão đưa ta đến đây là có ý gì?

Lão Lam Kỳ đường chủ, mà chàng đã biết tính danh lão là Vương Toàn, vẫn thản nhiên thu dọn những mẩu đá vụn rơi vãi khắp nền một động thất, nơi lão đưa Liễu Hận đến.

Và nếu lão không cần lưu giữ Liễu Hận, có lẽ lão cũng sẽ xem Liễu Hận là một phế vật cần phải thu dọn, như những mẩu đá vụn đang được lão ném đi.

Thái độ của lão thật khác thường. Kể từ lúc lão mục kích cái chết thảm của lão nhân Bạch Kỳ, tuy có Liễu Hận là người đồng hành bất đắc dĩ, nhưng đã hai ngày qua.

Suốt đoạn đường từ Vô Mộc Giác đến tận nơi đây là địa phương hoàn toàn xa lạ với Liễu Hận như lão chưa một lần mở miệng!

Lão không nói cũng phải, vì tuy là bạn đồng hành nhưng Liễu Hận luôn bị lão chế trụ Á huyết, chàng không thể phát thoại thì lẽ dĩ nhiên lão cũng không cần lên tiếng.

Nhưng đó là những lúc Liễu Hận không thể nói!

Còn bây giờ, tự tay lão đã giải trừ cấm chế cho chàng, theo lý mà suy là lão đang muốn cùng chàng đối thoại. Vậy tại sao lão vẫn câm lặng, không một lời đáp lại câu hỏi của chàng?

Nghi nghi hoặc hoặc, Liễu Hận tuy tức giận vì bị lão xem thường nhưng vẫn bấm bụng chờ cho lão ngừng tay, sau khi đã thu dọn xong phần bên trong động thất.

Lão tỏ vẻ chán nản khi buông người ngồi tựa lưng vào một vách đá.

Và lão đột nhiên buông tiếng thở dài để sau đó mở miệng hỏi chàng một câu thật thừa thãi:

- Hà...! Người đói chưa, tiểu tử?

Điều cần biết, lão không nói, trái lại câu lão hỏi lại quá thừa vì có ai không đói sau hai ngày chưa dùng bữa.

Chàng ngậm chặt miệng, tỏ thái độ phản kháng.

Lão đưa mắt nhìn chàng và cười lạnh:

- Người không nói? Càng tốt, chúng tớ người không đói! Cũng hay. Nếu vậy, chờ khi nào ta ăn, người sẽ cùng ăn với ta. Hừ!

Không ngờ lão có thể nói câu này và cũng không tin bản thân lão vẫn không cảm thấy đói sau hai ngày lão cũng như chàng chưa hề có một vật gì cho vào bụng? Liễu Hận hậm hực nhìn lão:

- Lão là người, ta cũng là người! Lão không đói, ta cũng không đói! Lão đừng nghĩ có thể dùng cái đói hăm dọa được ta! Hừ!

Liễu Hận làm cứng, hy vọng sẽ làm lão thất vọng. Nào ngờ, người phải thất vọng lại là chàng.

Chàng trở mắt nhìn lão, bởi sau câu nói vừa rồi của lão, lão bỗng nhắm chặt hai mắt và cứ thế ngồi im.

Ngỡ lão cố tình làm như thế để nói lên lão không hề ngán sợ sự ương bướng của chàng. Liễu Hận cũng ngồi yên không muốn mở miệng phát thoát nữa.

Được một lúc, Liễu Hận nghi hoặc khi nghe nhịp hô hấp của lão cứ đều đều vang ra!

Phì... phì...

Lão ngủ? Chàng tự hỏi rồi tự phủ nhận! Bởi lão vẫn ngồi và dường như không còn tựa lưng vào vách đá nữa. Ngủ ngồi, và ngồi thật thẳng lưng người lão là điều Liễu Hận không thể tin!

Phì... phì...

Lão vẫn đều đặn thở. Điều này khiến Liễu Hận bất ngờ tỉnh ngộ. Lão không hề ngủ như chàng vừa có ý nghi ngờ.

Ngược lại, cách ngồi của lão vô tình gợi cho Liễu Hận nhớ đến Tam thúc thúc.

Ba năm trước, khi cùng Tam thúc thúc lưu ngụ tại Liễu gia thôn, trong lần đầu tiên được Tam thúc thúc cho vào rừng cùng hái củi, Liễu Hận đã nhìn thấy Tam thúc thúc ngồi như lão Lam Kỳ bây giờ.

Lần đó, tuy chàng không khỏi nhưng qua câu nói lấp lửng của Tam thúc thúc sau đó, Liễu Hận mơ hồ nhận biết cách ngồi đó sẽ mang đến điều lợi cho người luyện võ.

Và cũng chính ở lần đó, như Liễu Hận còn nhớ, sau khi ngồi và hô hấp đều đều như thế này, Tam thúc thúc không những tỏ ra sảng khoái lạ kỳ mà còn chịu được cái giá rét khắc nghiệt của trời đông.

Càng ngắm nhìn cách ngồi của lão Lam Kỳ đường chủ Vương Toàn, Liễu Hận càng thêm nghi hoặc:

- "Bất kỳ ai luyện võ cũng phải ngồi và hô hấp như thế ư? Ngồi để làm gì? Như ta, suốt ba năm luyện kiếm đâu cần ngồi như vậy sao vẫn thu được kết quả?"

Những nghi hoặc của chàng có lẽ được biểu hiện rất rõ trên nét mặt đăm chiêu, vì thế ngay khi có thể mở miệng phát thoại lão Lam Kỳ chợt bảo:

- Sao người lại nhìn ta như vậy?

Chàng giật mình, vì hai mắt của lão vẫn nhắm chặt thế mà lão vẫn có thể phát hiện mọi hành vi của chàng.

Chàng buột miệng hỏi:

- Lão có thể nhìn mà không cần mở mắt sao?

Lão phì cười và kéo dần hai mắt:

- Có ai nhìn mà không phải mở mắt? Người biết lúc tọa công hai mắt chỉ nhắm hờ thôi sao?

Chàng ngơ ngác:

- Tọa công? Nhắm hờ? Lão không gạt ta chứ?

- Gạt người để làm gì? Mà này, xem ra người có vẻ xa lạ với hai chữ tọa công thì phải?

Chàng bĩu môi:

- Lão nói không sai! Tuy ta không biết thế nào là tọa công nhưng đối với ta điều đó hoàn toàn vô bổ! Ta không cần lưu tâm!

Lúc này lão Lam Kỳ đã mở rộng hai mắt và khi nghe chàng nói như vậy, lão trợn mắt nhìn chàng:

- Người...

Chỉ nói được một tiếng, lão dừng lại và bất ngờ cười sặc sụa:

- Ha... ha... ha...!

Chàng nhìn lão một cách khó chịu! Bởi trong tràng cười của lão ít nhiều gì cũng hàm ý khinh miệt chàng.

Đọc được tâm trạng của chàng qua nét mặt, lão ngừng cười.

Thản nhiên cho tay vào bọc áo, lão lôi ra một túm lương khô bọc kỹ.

Trải xuống nền động, lão phân thành hai phần bằng nhau.

Trút một nửa xuống nền đá vừa được lão dùng ống tay áo quét sạch bụi, nửa còn lại lão túm chặt lại như trước.

Sau đó lão nói:

- Ta chưa thể chuẩn bị vật thực cho tằm tất. Chỗ lương khô này ta và người đành dùng tạm vậy.

Dứt lời lão ném túm lương khô chỉ còn một nửa về phía chàng.

Véo...

Phịch!

Do bị chế trụ huyết đạo, Liễu Hận dù muốn cũng không thể cử động tay để chộp lấy hoặc hất trả túm lương khô cho lão.

Thế nhưng không hiểu lão đã làm như thế nào, ngay khi túm lương khô chạm vào người, toàn thân Liễu Hận bất ngờ cử động được.

Không nghĩ đó là cách mượn vật giải huyết của lão, Liễu Hận vừa có thể cử động vội chộp lấy kiếm và lao đến lão.

Hự!

Phịch!

Mới đứng lên chưa kịp chạy được bước nào, Liễu Hận phải buột miệng kêu thành tiếng và ngã khụy xuống.

Ngõ lão ám toán, chàng nhìn lão uất hận:

- Hành vi của lão thật đê tiện.

Và chàng thật sự ngỡ ngàng khi nghe lão cười đột ngột:

- Ha... ha... ha...! Tự người làm người ngã, cứ sao thóa mạ ta!

Thấy chàng vẫn tỏ ý không hiểu, lão vụt trầm giọng:

- May cho người, do người không biết vì bị điểm huyết nên phải một lúc sau đó mới có thể cử động bình thường. Bằng không, lời thóa mạ kia của người vị tất thoát được cái chết.

Chàng kinh nghi:

- Có như thế thật sao?

Lão cười mỉa:

- Không tin, người thử vận động một lần nữa xem sao?

Chàng bèn gượng đứng lên và không quên đưa mắt dò xét từng động thái của lão.

Chỉ là tự đứng lên thôi, nhưng sao lúc này đối với chàng lại khó như vậy!

Tỳ cả người lên thân kiếm được chỏi xuống nền động, tuy thế cước bộ của chàng cơ hồ vẫn không mấy vững vàng.

Lão bật cười:

- Thôi nào! Tốt hơn hết người hãy ngồi xuống! Có lẽ khi người dùng hết chỗ lương khô kia, sức lực của người có thể được phục hồi.

Dứt lời, chính lão tự bốc một nhúm lương khô bỏ vào miệng nhai rau rầu.

Lườm mắt nhìn lão, Liễu Hận tự nhủ:

- "Được! Chờ khi ta phục hồi sức lực, lão sẽ được ném mùi lợi hại từ thanh kiếm của ta một lần nữa! Hừ!"

Chờ chàng ngoan ngoãn dùng xong phần lương khô của chàng, lão bồng cho tay vào một hốc đá cạnh lão và lấy ra một bầu nước cũ kỹ.

Qua đó, Liễu Hận biết động thất này trước kia vốn là nơi cư ngụ của lão. Có như thế lão mới biết nơi cất giấu bầu nước để lấy ra dùng đúng lúc.

Nhìn lão uống thỏa thuê, Liễu Hận âm thầm chờ đợi.

Đúng như chàng dự định, lão vừa đưa bầu nước cho chàng vừa nói thật thản nhiên:

- Có thể người đã phục hồi sức lực! Người hãy tiến đến lấy bầu nước này xem nào!

Chàng thử bước đi!

Quả nhiên, sức lực của chàng đã hồi phục như trước.

Chàng chậm chân tiến dần đến.

Và khi đến đủ gần, thay vì vươn tay cầm lấy bầu nước, chàng bất ngờ xuất kiếm:

- Lão muốn chết! Đỡ!

Véo...

Thật bất ngờ, lần này tuy kiếm chiêu của chàng vẫn nhanh như trước kia nhưng phản ứng của lão có phần nhanh hơn.

Tiện tay đang cầm bầu nước, lão đưa thẳng bầu nước vào đúng mũi kiếm của chàng.

Coong...

Choang!

Tiếng va chạm thật lớn, cho biết bầu nước kia được luyện bằng kim thiết. Cùng một lúc với tiếng va chạm, một lực đạo từ chỗ chạm bỗng truyền theo thân kiếm và khích khễ vào uỷển mạch tay của chàng. Không chịu nổi lực đạo này, Liễu Hận đành để rơi thanh kiếm.

Lão nhìn chàng bằng ánh mắt cười cợt:

- Ta biết trong lòng người đang bất phục. Hãy nhặt lại kiếm. Và nếu muốn có thể ra bao nhiêu chiêu tùy thích.

Chàng bất phục thật. Vì chàng cho rằng lần rơi kiếm vừa rồi là do chàng không nỡ mạnh tay ám toán, bởi đó là hành vi của kẻ tiểu nhân, nên lão mới đắc thủ.

Nhặt lại kiếm, thấy lão vẫn ngồi, chàng lạnh giọng:

- Lão còn không đứng lên?

Lão lắc đầu:

- Kiếm pháp của người không đủ lợi hại để buộc ta phải đứng lên giao đấu. Ta nói thật đấy, không tin người thử xem!

Chàng động nộ:

- Được! Vậy thì, đỡ!

Véo...

Coong... Choang!

Lại rơi kiếm!

Liễu Hận thử đi thử lại nhiều lần và càng thử chàng càng hậm hực.

Ngược lại, lão Lam Kỳ càng lúc càng tỏ ra đắc ý trước sự bất lực của chàng.

Bao nhiêu chiêu kiếm đều được chàng vận dụng đủ và kết quả thu được chỉ là sự thất bại hoàn toàn.

Chàng giận dữ ném bỏ thanh kiếm:

- Được! Ta nhận bại! Lão muốn giết cứ giết!

Lão lắc đầu:

- Ta giết người để làm gì?

Chàng quắc mắt:

- Lão không giết, sau này sẽ ân hận.

- Ân hận? Tại sao?

Chàng rít lên oán hận:

- Ta không ngại cho lão biết, giữa Ngũ Kỳ Giáo và ta có mối đại thù không đội trời chung!

Lão chậm rãi hít một hơi thật dài. Và cũng chậm rãi như vậy, lão bắt đầu hỏi:

- Đây chính là điều ta đang muốn biết minh bạch. Trước hết, ta có thể biết sư phụ người là ai không?

Chàng càng thêm căm phẫn:

- Lão hỏi để làm gì?

Lão thoáng bắn khoăn:

- Để biết xem, liệu sư phụ người có oán thù gì với bốn giáo?

Chàng cười nhạt:

- Ta không có sư phụ! Tuy nhiên, nếu có thể xem Tam thúc thúc của ta là sư phụ thì chính mắt ta đã nhìn thấy thúc thúc bị thảm tử dưới tay giáo đồ Ngũ Kỳ Giáo.

Lão sững sốt:

- Chuyện xảy ra lúc nào?

Chàng lờm lờm nhìn lão:

- Lão cần gì phải quan tâm đến điều đó? Đối với ta, bấy nhiêu đó là đủ rồi.

Lão bất ngờ giận dữ:

- Đủ với người nhưng không đủ với ta! Nói đi, Tam thúc thúc của người bị như thế vào lúc nào?

Chàng bĩu môi:

- Lão muốn biết ư? Được lắm! Ba năm trước, tại cánh rừng gần Liễu gia thôn.

- Liễu gia thôn? Là trú sở của người?

- Không sai! Tam thúc thúc và ta vẫn luôn cư ngụ ở đó!

- Liễu... Liễu...! Hừ! Ta nghĩ không ra nhân vật nào ở họ Liễu đã từng bị bốn giáo hạ sát như kẻ thù.

Chàng cười thành tiếng:

- Lão làm sao nghĩ ra khi họ Liễu không là họ thật của ta?

Lão kinh ngạc:

- Tính danh của người không phải Liễu Hận?

Chàng tỏ ra ngờ ngạc:

- Ta nghĩ như thế!

- Nghĩ như thế? Người nói thế là có ý gì?

Chàng hần học:

- Ta nghĩ gì mặc ta, can gì đến lão?

Lão tỏ vẻ nài nỉ:

- Tuy không can hệ gì với ta nhưng nếu người không chịu thố lộ tính danh thật, ta làm sao biết Tam thúc thúc của người có phải đã bị giáo đồ bốn giáo hạ thủ?

Chàng cay cú:

- Lão không tin thuộc hạ của lão đã gây ra điều này?

Lão thản nhiên thừa nhận:

- Giết người, không là điều lạ với bốn giáo. Tuy nhiên, trừ phi Tam thúc thúc của người là kẻ tử thù, bốn giáo cần phải tiêu diệt, thì không bao giờ giáo đồ bốn giáo hồ đồ, giết lầm kẻ vô tội.

Chàng quát lớn:

- Lão muốn nói Tam thúc thúc của ta là kẻ tử thù mà hạ bệ môn tà đạo như Ngũ Kỳ Giáo muốn hạ thủ lúc nào cũng được?

Lão cũng quát:

- Bốn giáo không là bệ môn tà đạo!

Chàng khinh khỉnh:

- Không là bệ môn tà đạo? Hừ! Vậy tại sao quần hùng các danh môn chính phái luôn lăm le muốn hủy diệt toàn bộ Ngũ Kỳ Giáo?

Lão long mắt nhìn chàng:

- Nếu người không là kẻ không biết võ công, bằng vào câu nói này của người, ta nhất định xem người là kẻ tử thù cần phải tiêu diệt.

Chàng không sợ:

- Lão không diệt ta, sau này nếu có dịp ta vẫn diệt lão.

Lão thu ánh mắt về:

- Chỉ là để báo thù cho Tam thúc thúc của người?

Chàng trợn mắt:

- Cả song thân ta nữa!

Lão kinh ngạc tột độ:

- Song thân người cũng bị bốn giáo hạ sát?

- Không sai! Ta ngờ như vậy!

- Chỉ ngờ thôi sao? Người không dám chắc chắn?

Chàng đáp và hầu như là tự nói cho bản thân nghe hơn là đáp lại câu nghi vấn của lão:

- Tam thúc thúc ta phải che giấu thân phận và tìm nơi ẩn thân là vì muốn bảo toàn tính mạng cho ta. Sau đó, Tam thúc thúc đã bị Ngũ Kỳ Giáo tình cờ phát hiện và hạ sát! Vì thế song thân ta chắc chắn đã bị chính Ngũ Kỳ Giáo hãm hại.

Nghe thế, lão nheo mắt nhìn chàng:

- Liễu tiểu tử! Ta không ngăn cản việc người ngờ vực! Nhưng nếu không có bằng cứ xác đáng, tốt hơn hết người chớ để định kiến dẫn dắt đến ngộ nhận.

Chàng hậm hực:

- Còn gì nữa để ngộ nhận? Lão đừng quên, Tam thúc thúc của ta đã bị chính Ngũ Kỳ Giáo của lão hạ thủ!

Lão thở dài:

- Nói với hạng người không biết phân minh hắc bạch như người quả là điều khó! Hà!

Chàng liếc xéo lão:

- Sao lại không phân minh hắc bạch?

- Không phải sao? Ta hỏi người điều này, năm nay người được bao nhiêu niên kỷ?

- Mười sáu! Sao?

- Mười sáu! Nghĩa là ba năm trước người chỉ được mười ba! Mười ba tuổi kể là một đứa bé. Khi đó, vị tất những gì người nhìn thấy đã là sự thật!

- Hừ! Lão chớ mong nguy biến và tìm cách chối tội! Bọn đã hạ sát Tam thúc thúc vừa có y phục màu xanh, chắc hẳn là thuộc hạ của Thanh Kỳ Đường, bọn chúng còn tự nhận là người của Ngũ Kỳ Giáo nữa. Lão còn bảo đó là sự ngộ nhận nữa thôi!

Lão tỏ vẻ kinh ngạc:

- Là người của Thanh Kỳ Đường. Vậy là phi lý, thật phi lý!

- Sao là phi lý?

Lão giương mắt nhìn chàng:

- Người không lầm lẫn về thời gian chứ?

Chàng lắc đầu:

- Không hề! Từ đó đến nay ta vẫn luôn đếm từng ngày trôi qua với chí phục thù sôi sục.

- Là ba năm?

- Ba năm.

Lão phì cười:

- Vậy thì sai rồi, tiểu tử!

Chàng rít:

- Sai? Lão định giở thủ đoạn gì đây?

Lão nghiêm mặt:

- Ta cần gì phải dùng thủ đoạn với người? Ta thừa sức giết người, bất tất phải giải thích kia mà? Nhưng, người nghe cho rõ đây, ba năm trước, giáo chủ tệt giáo đã sai phái toàn bộ Thanh Kỳ Đường đi Tây Vực. Bọn họ không thể phân thân, vừa có mặt ở Tây Vực và vừa lưu lại Trung Nguyên để hạ thủ Tam thúc thúc của người.

Chàng bán tín bán nghi:

- Lão nói thật?

Lão gật đầu:

- Ta có thể dùng chính sinh mạng của ta để bảo đảm lời nói này!

Chàng hoang mang:

- Ta làm sao tin được lão?

Lão ung dung đề xuất:

- Ta có thể thố lộ cho người biết một sự thật! Xuất xứ của bốn giáo có nguồn gốc ở Tây Vực. Sau này, người nên tìm đến chính giáo một phen, tất người sẽ rõ bọn Thanh Kỳ Đường có thật sự đi Tây Vực hay không?

Chàng lắng lẽ nhìn lão. Một lúc lâu sau đó, chàng bảo:

- Được! Ta sẽ...

Chàng bỏ dở câu nói giữa chừng rồi đột ngột hỏi:

- Lão bảo ta sau này nên tìm dịp đến Tây Vực, ý lão sẽ buông tha cho ta?

Lão cười nhẹ:

- Có thể?

- Lão không thể nói chắc?

Lão ung dung:

- Trừ phi người chịu hợp tác với ta! Ngược lại, ta buộc lòng phải hạ thủ người!

- Hợp tác?

Lão gật đầu:

- Chính thế! Người nghĩ sao?

Chàng cười lớn:

- Bảo ta phải hợp tác với kẻ thù? Ha... ha... ha...

Lão nhăn mặt:

- Ta đã bảo giữa người và bốn giáo vị tất đã có mối tử thù!

Chàng găm gừ:

- Chỉ bằng vào vùng Thanh Kỳ Đường ba năm trước đã đi Tây Vực? Còn mối thù của song thân ta thì sao?

Lão bất ngờ hỏi:

- Song thân người là ai?

Chàng bị hỏi đột ngột nên có phần bối rối:

- Song thân ta... ta không biết!

- Không biết? Người định đùa với ta à?

Chót đã lỡ miệng, chàng vừa giận bản thân vừa có ý giận câu nói của lão:

- Ta đâu rồi hơi để đùa lúc này?

Lão nhìn chàng chăm chú:

- Vậy là người không hề biết song thân người là ai?

Chàng lẩn tránh cái nhìn của lão:

- Tam thúc thúc chưa kịp nói đã mất mạng! Ta không biết thì sao nào?

Lão cười nửa miệng:

- Tính danh của song thân người, Tam thúc thúc của người vẫn chưa cho người biết.

Như vậy, Tam thúc thúc của người chắc chắn cũng chưa kịp nói cho người biết ai là kẻ hãm hại song thân người?

Chàng đáp nhỏ:

- Điều đó...! Chưa...

Lão gật đầu:

- Người chỉ dựa vào cái chết của lệnh thúc để cho rằng bốn giáo là kẻ thù đã hãm hại song thân?

Chàng định gật đầu nhưng lập tức đổi thành cái lắc đầu quả quyết:

- Chỉ phần nào thôi! Ngoài ra, phụ thân ta đã thiệt mạng bởi độc chưởng.

Lão kêu lên có phần nào bàng hoàng:

- Độc chưởng? Ý người muốn nói lệnh tôn bị chính giáo chủ bốn giáo hạ thủ?

Chàng nhìn lão không chớp mắt:

- Lão thừa nhận ở Ngũ Kỳ Giáo chỉ có giáo chủ luyện được độc chưởng?

Lão bần thần:

- Không sai! Không ai khác ngoài giáo chủ!

Chàng cười thật lạnh:

- Vậy là quá rõ! Giữa ta và Ngũ Kỳ Giáo đúng là có mối thâm thù đại hận!

-...

Chàng tiếp lời cho dù thái độ của lão cho biết lão không còn đường nào chối cãi nữa:

- Hừ! Lúc tiên phụ thảm tử, cho dù ta chỉ là một đứa trẻ lên bảy nhưng vết chưởng tay kỳ lạ đó vẫn khắc ghi mãi trong tâm khảm ta.

Chàng vụt đổi giọng, cơ hồ muốn quát lên thật to cho hả nỗi niềm căm phẫn:

- Một dấu chưởng tay lưu lại những sáu ngón, suốt đời ta sẽ không quên!

Bất ngờ lão Vương Toàn, Lam Kỳ đường chủ nhảy nhồm lên:

- Dấu chưởng tay có sáu ngón?

Chàng rít:

- Không sai!

Lão bàng hoàng:

- Là Độc Ma Ảnh Phi Lục Chỉ?

Liễu Hận vẫn chưa hiểu tại sao lão có thái độ này! Chàng cười gằn:

- Bất kể đó là Độc Ma Ảnh hay không Độc Ma Ảnh, Phi Lục Chỉ hay Phi Thất Chỉ!

Liễu Hận ta quyết phải báo thù!

Chàng chỉ cảm nhận có điều khác lạ khi nghe lão cất giọng âm trầm bảo:

- Đúng lắm! Có thù thì phải báo! Nào có ai ngăn cản người tìm Độc Ma Ảnh Phi Lục Chỉ để báo thù?

Chàng hồ nghi:

- Lão có ý gì?

Lão cười lạt:

- Ta bảo, người cứ tìm Độc Ma Ảnh mà báo thù!

Chàng dần giọng:

- Lão đừng nghĩ Độc Ma Ảnh đã chết là xong. Ta vẫn phải báo thù đối với những ai có liên quan đến Độc Ma Ảnh.

- Ai nói với người Độc Ma Ảnh đã chết?

Chàng kinh ngạc:

- Chẳng phải ở Vô Mộc Giác, giáo chủ của lão đã...

Lão cướp lời:

- Đó là giáo chủ của tệ giáo. Nào phải là Độc Ma Ảnh.

Chàng kinh nghi:

- Không phải Độc Ma Ảnh? Ý của lão là...

- Là giáo chủ bốn giáo tuy có luyện độc chưởng nhưng không hề có bàn tay sáu ngón như Độc Ma Ảnh Phi Lục Chỉ.

Chàng bàng hoàng:

- Nói vậy, kẻ hạ thủ tiên phụ không phải người Ngũ Kỳ Giáo?

Lão lắc đầu:

- Độc Ma Ảnh là một nhân vật hoàn toàn không có liên quan gì đến bốn giáo!
Người chớ nên lầm lẫn điều này.

Chàng ngỡ người một lúc lâu mới thốt nên lời:

- Vậy tại sao sau đó người của quý giáo phải truy tìm Tam thúc thúc để hạ thủ?

Lão bảo:

- Ta đã nói rồi, ba năm trước Thanh Kỳ Đường không thể hiện diện tại Trung Nguyên.

- Vậy chúng là ai? Sao lại nhận là người Ngũ Kỳ Giáo?

Lão cao giọng:

- Nếu người không nhận lầm, theo ta, bọn đó đã giả danh, dùng thủ đoạn ném đá giấu tay để đổ họa cho bốn giáo. Điều đó, bốn giáo vẫn luôn chịu đựng!

- Chịu đựng? Ý lão nói...

Lão thở dài:

- Từ lâu rồi, bất luận người của bốn giáo đi đâu, ở đâu vẫn luôn bị quần hùng các võ phái, rồi luôn tìm cách gây hấn! Sau một thời gian dò xét, minh định hư thực, bốn giáo mới biết rằng có một nhóm người bí ẩn đã lên khuấy rối các phái nhưng lại không dám lưu lại danh tự. Các phái chỉ dựa vào sắc phục của Ngũ Kỳ là: Thanh, Lam, Hồng, Bạch, Hắc và đề quyết là do bốn giáo gây ra. Hà...! Người thử nghĩ, bọn ta chịu sao nổi bốn chữ bàng môn tà đạo? Con giun bị xéo mãi cũng phải oằn, nói gì bốn giáo sao không có phản ứng quyết liệt?

Chàng nghi ngờ nhìn lão:

- Những gì lão nói đều là sự thật?

Lão gật đầu:

- Sau này, người tha hồ tìm hiểu, sẽ rõ ta không nói sai, dù là nửa lời!

- Có người đã dùng kế di họa giang đông, đổ tội cho Ngũ Kỳ Giáo?

- Đúng vậy!

- Ba năm trước, Thanh Kỳ Đường thật sự đã đi Tây Vực?

- Thật sự.

- Và dấu chưởng tay sáu ngón không phải do giáo chủ quý giáo lưu lại?

- Điều này người có thể dò hỏi bất kỳ ai để biết giáo chủ bốn giáo có bàn tay nào có đến sáu ngón không?

Chàng gật đầu và cảm thấy trầm tĩnh lạ. Và chàng hỏi:

- Giáo chủ quý giáo thuận tả kiếm?

Lão nghi hoặc:

- Điều này ai cũng biết! Sao người lại hỏi câu này?

Chàng cười nhẹ:

- Thực lực của quý giáo hãy còn một cao nhân, đến lúc nào mới xuất hiện?

Lão ngỡ ngác:

- Còn ai nữa, ngoài ta?

Chàng lắc đầu:

- Lão không thể giấu ta được đâu. Chẳng lẽ Mộc Quan Linh từ lâu đã là người Ngũ Kỳ Giáo rồi sao?

- Mộc Quan Linh? Thây ma cô độc đó à? Ai bảo người Mộc Quan Linh là người bốn giáo?

Chàng lại lắc đầu:

- Tự ta biết! Chẳng cần ai phải bảo.

Lão bật cười:

- Ha... ha... ha...! Người là kẻ thật khéo đùa! Ha... ha... ha...

Chàng nạt:

- Lão muốn cười như thế nào cũng được! Nhưng đừng nghĩ ta là trẻ lên ba, muốn gạt ta ra sao thì gạt!

Lão cười khẩy:

- Chẳng phải thế còn gì? Người hết bảo giáo chủ tộ giáo là Độc Ma Ảnh, giờ lại bảo Mộc Quan Linh là người của Ngũ Kỳ Giáo! Nếu người không có ý đùa, ta hỏi người, tin này từ đâu ra?

Chàng cũng cười khẩy:

- Ba năm trước, không bao lâu trước khi Tam thúc thúc của ta bị thảm tử, chính ta đã tận mắt mục kích việc Mộc Quan Linh vì bại trận phải chịu quy thuận giáo chủ quý giáo. Tin này hoàn toàn đích xác, lão bảo sao?

Lần này lão Vương Toàn lộ vẻ quan tâm:

- Chuyện như thế nào?

Tin chắc đối phương sẽ không còn gì để tranh biện, Liễu Hận thuật lại trận tử kiếm giữa Mộc Quan Linh và nhân vật thuận tả kiếm. Sau đó, chàng còn nói thêm:

- Tuy họ giao đấu chỉ có một chiêu duy nhất, nhưng đó là một trận chiến vô tiền khoáng hậu giữa hai đại cao thủ kiếm thuật.

Vương Toàn bản khoản:

- Nhân vật kia có nhận là giáo chủ bốn giáo không?

Chàng lắc đầu:

- Không hề!

- Vậy tại sao người biết đó chính là giáo chủ bốn giáo?

- Ta nhìn rất rõ diện mạo của nhân vật này! Nếu so sánh với diện mạo của quý giáo chủ tại Vô Mộc Giác hoàn toàn không khác biệt! Cũng mày râu nhẵn nhụi, cũng gương mặt lạnh lùng và cũng thuận tả kiếm. Nhất định phải là một!

Lão hoang mang:

- Mộc Quan Linh dù có là đại cao thủ với bản lãnh nghiêng trời lệnh đất nhưng y còn là hạng quái nhân, không mấy khi chịu xuất hiện giang hồ. Nếu bốn giáo có thu phục được Mộc Quan Linh, đây là tin tốt lành có lý nào bọn ta là đường chủ lại không hay biết? Vả lại Ngũ Kỳ Giáo lần này lâm hữu sự, nếu thật sự có Mộc Quan Linh, sao giáo chủ không dùng bản lãnh của Mộc Quan Linh để trấn áp kẻ thù?

Liễu Hận cũng hoang mang:

- Lão không biết thật?

Lão lắc đầu tư lự:

- Bọn ta bị đả bại như thế nào, từ giáo chủ đến chư huynh đệ bốn giáo bị thảm tử ra sao, người đều thấy cả. Nếu biết hãy còn một cao nhân thật sự như Mộc Quan Linh bọn ta dễ gì cam chịu một kết quả như thế này?

- Lão nói cũng phải! Chính ta cũng ngạc nhiên vì chờ mãi vẫn không thấy Mộc Quan Linh hiện thân! Để rồi, chính giáo chủ của lão phải chịu cảnh tử vô địa táng!

Lão nhìn chàng:

- Người tin chắc nhân vật đã thu phục Mộc Quan Linh chính là giáo chủ bốn giáo?

Chàng quả quyết:

- Nhất định không có chuyện lầm lẫn.

Lão lẩm bẩm:

- Vậy thì lạ quá! Ba năm qua, đừng nói là nhìn thấy nhân vật lạ xuất hiện ở bốn giáo, đến nghe nói về Mộc Quan Linh bọn ta cũng không hề nghe! Không lẽ sau đó Mộc Quan Linh vì bất phục nên tìm cách trốn thoát.

- Như vậy không phải tính cách của Mộc Quan Linh. Ngay khi nhận bại để tuân thủ mệnh lệnh, chính Mộc Quan Linh phải cam lòng tự phối hợp hủy cỗ áo quan, chấp nhận làm tùy tùng cho giáo chủ quý giáo suốt hạn kỳ bốn năm.

Lão giật mình:

- Nếu Mộc Quan Linh dám phá vỡ nơi ẩn trú như vậy chúng tử y không phải hạng bội tín.

- Vậy Mộc Quan Linh đâu? Sao y không xuất đầu lộ diện? Y mà xuất hiện, bốn giáo đâu dễ bị diệt trừ?

Chàng cười lạt:

- Nghe khẩu ngữ của lão có vẻ lão rất xem trọng bản lãnh của Mộc Quan Linh?

Lão gật nhẹ đầu:

- Công tâm mà nói, bản lãnh của Mộc Quan Linh nếu so với Nam Thiên Di hoặc Bắc Tung Sơn, bọn chúng còn kém xa Mộc Quan Linh.

- Nói vậy, bản lãnh của giáo chủ quý giáo đương nhiên phải hơn hẳn Bắc Tung Sơn Đỉnh Nhất Hải?

Câu hỏi của chàng làm cho lão Vương Toàn sực tỉnh:

- Đúng rồi, nếu chuyện người kể là thật, giáo chủ bốn giáo chỉ một chiêu thu phục được Mộc Quan Linh hà cớ gì Đỉnh Nhất Hải có thể đắc thủ và bắt giữ được giáo chủ? Ở đây nhất định có chuyện không ổn.

- Chuyện gì?

- Thứ nhất, theo ta biết, bản lãnh của giáo chủ nhất định không hơn được Mộc Quan Linh, điều này cho đến giờ ta mới nhớ. Thứ hai, ta cũng vừa nhớ ra, Đỉnh Nhất Hải lần này sao lại có võ công thâm hậu khác thường! Y đuổi kịp lão Bạch vốn là thiên hạ đệ nhất khinh công, đó là chuyện khó thể xảy ra.

Chàng hoang mang đến ngỡ ngẩn thần tình:

- Ý lão nói nhân vật đã thu phục Mộc Quan Linh không thể là giáo chủ của...

- Tuyệt đối không thể!

- Và Đỉnh Nhất Hải cũng không thể có bản lãnh thâm hậu như vừa mục kích?

Lão đáp có phần ngập ngừng:

- Ta luôn nghĩ như vậy! Nhưng với những gì mục kích, ta không dám nghĩ như trước nữa!

Chàng gật gù:

- Tựu trung, theo lão, phải chăng đã có nhân vật mạo nhận làm giáo chủ?

Lão thẳng thốt nhìn chàng:

- Người cũng nghĩ như vậy?

- Theo việc mà thảo luận, nếu lão quả quyết bản lãnh của Mộc Quan Linh hơn hẳn giáo chủ, ta chỉ có thể nghi ngờ như thế thôi.

Nghe thế, lão bất ngờ đề xuất:

- Liễu tiểu tử! Đây là việc có liên quan đến cái chết của lệnh thúc, người nghĩ sao nếu ta và người cùng hợp tác?

Chàng có phần bất ngờ tuy đây là lần thứ hai lão đưa ra đề xuất này:

- Hợp tác thế nào?

Lão ngập ngừng:

- Người chấp thuận?

- Ta còn chưa rõ ý đồ của lão, đâu dễ chấp thuận như thế?

Lão lại hỏi:

- Người không muốn truy nguyên, xem ai đã hạ sát Tam thúc thúc của người sao?

- Đương nhiên là muốn! Sao?

- Vậy thì người không thể không đến Tây Vực, đúng không?

Chàng đáp gọn:

- Điều đó thì đúng!

Lão khẽ mỉm cười:

- Nhưng với bản lãnh của người hiện giờ, việc đi đến Tây Vực chỉ là điều vọng tưởng.

Chàng cau mày:

- Lão nói thẳng ra xem nào!

- Tuy Tây Vực là nguồn gốc phát sinh ra bốn giáo nhưng giữa hai bên chỉ có oán, không có ân tình. Người tìm đến Tây Vực chẳng khác nào tự đi nạp mạng. Trừ phi người có bản lãnh cao minh hơn hiện giờ.

- Ý lão muốn thu nhận ta làm truyền nhân?

Lão lắc đầu:

- Chỉ là hợp tác thôi. Vả lại, ta thừa biết người sẽ không bao giờ nhận một người như ta làm sư phụ.

Chàng cười nhạt:

- Giữa ta và lão là ân hay là thù còn chưa minh bạch! Dù là hợp tác theo kiểu lão nói hoặc thu ta làm truyền nhân, lão đừng nên mơ tưởng đến!

Lão cười cầu hòa:

- Vậy thì trao đổi vậy! Người nghĩ sao?

- Trao đổi như thế nào?

Thấy chàng có phần quan tâm, lão vội giải thích:

- Ta nhận ra người là một kỳ tài về kiếm thuật. Chỉ vì người không có nội lực nên không thể dùng kiếm chiêu lợi hại để chế ngự địch nhân. Nếu người chấp thuận việc trao đổi, chỉ sau nửa năm, người thừa năng lực đả bại hoặc Nam Thiên Di hoặc Bắc Tung Sơn!

Động tâm, chàng hỏi vội:

- Lão thực hiện theo phương cách nào?

Lão mỉm cười:

- Ta sẽ truyền thụ cho người nội công tâm pháp. Cùng với việc khổ luyện, ta sẽ san xẻ cho người một ít chân nguyên của chính ta. Có như thế, từ một người không có nội công, ch trong thời gian ngắn người sẽ có mức độ nội lực ngang bằng người đã mười năm khó luyện.

Chàng nhìn lại lão dò xét:

- Đổi lại, lão muốn ta làm gì cho lão?

Lão suy nghĩ một lúc mới đáp:

- Thoạt đầu ta định bụng sẽ cùng người tiêu diệt lão họ Đinh. Nhưng nghĩ lại ta có một ý khác.

- Ý gì?

- Người khỏi phải lo nghĩ đến lão Đinh Nhất Hải. Y là của ta, tự ta sẽ báo thù cho chư huynh đệ bốn giáo. Phần người, người phải đi Tây Vực một chuyến.

Chàng lo ngại:

- Đến Tây Vực, đó là điều nhất định ta phải đến. Lão muốn ta thực hiện chính điều ta mong muốn, phải chăng là có âm mưu?

Lão nửa gật nửa lắc:

- Nhờ người thì có, không hề có âm mưu.

- Nhờ ta làm việc gì?

- Lấy cho ta một vật.

- Vật gì?

Lão mỉm cười:

- Vật gì ta sẽ nói sau, lúc chúng ta chấp nhận việc trao đổi.

Chàng bĩu môi:

- Lão không nói thì thôi! Việc trao đổi kể như bất thành.

Lão trợn trừng hai mắt:

- Người không muốn có bản lĩnh hơn người?

- Muốn thì có muốn! Người ta không thích những lời mập mờ của lão.

- Ta đã bảo là ta sẽ nói, nếu người tán đồng việc trao đổi!

Chàng lắc đầu:

- Không nói ngay, có nghĩa đây là điều mờ ám. Ta không thuận!

Lão giận dữ:

- Người không sợ ta giết người?

Chàng nhìn lão không chớp mắt:

- Tùy lão! Nhưng nếu ta may mắn thoát chết, sau này ta sẽ trả cho lão gấp trăm lần.

Lão nâng cao hữu thủ:

- Người...

Chàng gất:

- Hạ thủ đi! Chớ phí lời!

Hồi 10

Diễn Biến Bất Ngờ Khi Tọa Công Biết Rõ Xuất Thân Phích Lịch Kiếm

Một lúc khá lâu sau đó, lão Vương Toàn đành hạ dần tay xuống.

Lão nói qua tiếng thở dài:

- Vật ta muốn người tìm là một thanh kiếm!

Chàng vẫn còn ngờ vực:

- Chỉ là một thanh kiếm thôi sao?

Lão ngán ngẩm:

- Là Ngũ Hành Bảo Kiếm.

- Ngũ Hành Bảo Kiếm? Hình dáng như thế nào?

Lão phải giải thích:

- Đó là một thanh bảo kiếm ngoài độ sắc bén không gì sánh bằng, ở đốc kiếm còn khảm năm hoàn minh châu với đủ năm sắc màu: Thanh, Lam, Hồng, Bạch, Hắc.

Chàng kinh ngạc:

- Năm sắc màu này như phù hợp với Ngũ Kỳ Đường của Ngũ Kỳ Giáo! Phải chăng Ngũ Hành Bảo Kiếm chính là bảo vật trấn sơn của quý giáo?

- Không sai! Đó là bảo vật của bốn giáo đã lâu bị thất lạc!

Lão đáp quá nhanh, quá vội khiến Liễu Hận sinh nghi.

Tuy nhiên, chàng vờ như không phát hiện điều đó! Chàng thản nhiên đáp ứng:

- Được! Đẳng nào cũng một lần đi Tây Vực, ta ưng thuận việc trao đổi này!

Lão mừng khắp khởi:

- Người chấp thuận?

Chàng gật đầu:

- Ta nói rồi, chấp thuận!

Lão nhìn chàng nghi ngại:

- Người quyết giữ lời?

- Quân tử nhất ngôn! Lão bất tất nghi ngờ!

Lão bản khoản:

- Nhưng ta làm sao tin được người?

Chàng nhún vai:

- Tùy lão! Tin cũng được, không tin cũng được. Là lão cần ta trao đổi.

Lão nhìn chàng và bất ngờ bảo:

- Người phải lập trọng thệ! Có như thế ta mới tin.

Chàng lắc đầu:

- Người cần trao đổi là lão, không phải là ta! Ta hà tất phải lập thệ!

Lão cười nhẹ:

- Nhưng ta phải truyền thụ nội công tâm pháp cho người trước. Nhờ ta hoàn thành xong phần việc của ta, sau đó người bội ước, ta đâu có cách gì trói buộc được người?

- Nhưng lời thề chỉ là lời ngoài môi miệng, lão tin được sao? Ta vẫn có thể bội tín và lời thề vị tất sẽ ứng nghiệm.

Lão trầm giọng và nghiêm mặt:

- Người muốn nói gì thì nói, muốn xem bốn giáo là bàng môn hay là tà đạo gì cũng được. Đối với ta lời phát thệ là lời đáng phải tin. Vả lại, điều đại kỵ đối với nhân vật võ lâm là phải giữ chữ tín. Người cứ phát thệ, giữ hay không đó là việc của người. Ta chỉ cần như thế thôi.

Chàng tỏ ra ngần ngại khiến lão phải thúc giục:

- Nếu người thật lòng trao đổi sao phải ngần ngại?

Bấm bụng, chàng lập thệ:

- Được! Liễu Hận này một khi chấp thuận việc trao đổi, nếu không đưa được Ngũ Hành Bảo Kiếm từ Tây Vực về Trung Nguyên, nguyên bị ngũ lôi phanh thây.

Chàng nhìn lão:

- Lão hài lòng chưa?

Lão xoa hai tay vào nhau:

- Đương nhiên ta hài lòng! Nào, đầu tiên ta truyền thụ cho người phần khẩu quyết. Trong lúc chờ người thuộc lòng thông, ta sẽ đi tìm ít vật thực để lo bữa tối. Hãy chú tâm và nghe này!

Có vẻ lão Vương Toàn rất xem trọng việc trao đổi.

Bằng cố, lão tuy đọc khẩu quyết cho Liễu Hận nghe nhưng lão vừa đọc thật chậm vừa luôn miệng giải thích những điểm khó.

Lập đi lập lại như vậy ba lần, sau đó lão bảo:

- Người nhắm đi nhắm lại cho thật thông suốt. Đây là điều rất quan trọng, thành hay bại trong việc luyện tập nội công tối kỵ việc quên dù chỉ là một điểm nhỏ. Đừng nói là ta không dặn trước.

Vút!

Lão bỏ đi đã lâu nhưng Liễu Hận vẫn nhìn mãi theo lão.

Vì đối với chàng, việc tin vào lão Vương Toàn chỉ là điều bất đắc dĩ.

Nếu không phải lão có thừa năng lực hạ thủ chàng, đâu dễ gì chàng chấp nhận cho lão có cơ hội ba hoa?

Chàng nghĩ:

- Hừ! Nói như lão ai chẳng nói được? Nhưng lời lão nói sao có giá trị bằng những gì chính mắt ta mục kích? Lão trá ngụy nhưng không thể qua được ta. Hừ! Dấu chưởng tay có sáu ngón kia, vừa nghe xong lão bịa ra một nhân vật vô hình Độc Ma Ảnh Phi Lục Chỉ! Lão tưởng ta tin sao? Rồi còn nói ba năm trước Thanh Kỳ Đường phải đi Tây Vực toàn bộ. Chỉ có trẻ lên ba mới tin lão. Hừ!

Đang nghĩ chàng giật mình:

- Người đã lâu thông khẩu quyết chưa? Tư thế người ngồi lúc này so với lúc ta bỏ đi vẫn không thay đổi, phải có vẻ như người mãi nghĩ ngợi nên quên mất những gì ta dặn.

Chàng nhìn lão như không ngờ lão quay lại quá nhanh.

Đã thế trên tay lão lại có khá nhiều vật thực vừa lạ mắt vừa toát lên mùi thơm ngon lành.

Chàng vừa nói vừa nuốt nước bọt:

- Đương nhiên, ực, ta có lâu thông toàn bộ khẩu quyết, ực, mới thản nhiên ngồi đón lão.

Lão cười lạt:

- Ta vừa đi vừa về, thời gian chưa tàn một nén nhang, người dám nói trong khoảng thời gian đó người đã lâu thông toàn bộ khẩu quyết sao?

Chàng cau mày:

- Được! Để ta đọc lại tất cả cho lão nghe vậy!

Chàng đọc thật.

Và càng đọc chàng càng ngạc nhiên vì phát hiện trên nét mặt của lão như có vẻ gì đó rất lạ. Cứ như lão không tin chàng lại thông tuệ đến vậy.

Xoay chuyển ý nghĩ thật nhanh. Sau đó chàng cố tình đọc sai một câu khẩu quyết.

Và lần này, chàng thật sự ngạc nhiên vì thấy lão vẫn thản nhiên như không hề biết chàng vừa đọc sai.

Kinh nghi, chàng thử đọc sai hai chỗ nữa.

Cũng thế, lão không những vẫn thản nhiên mà sau đó, khi chàng đọc xong toàn bộ, lão còn khen vùi:

- Thật không ngờ người lại có tư chất thông tuệ đến vậy! So ra, ta đã trách lầm người.

Chàng buột miệng hỏi:

- Ta đọc đúng cả chứ?

Lão gật đầu:

- Không sai một điểm nhỏ!

Vừa bày thức ăn ra, lão vừa tỏ ra vui vẻ:

- Nào! Ngay khi ăn xong, ta sẽ điểm chỉ cho người vị trí các huyết đạo. Sau đó là phương cách tọa công dẫn lưu chân lực.

Thái độ này của lão Vương Toàn khiến Liễu Hận thêm nghi ngờ.

Do đó khi lão bắt đầu điểm chỉ cho chàng bộ vị của các huyết đạo lớn nhỏ, đôi lúc chàng cố tình hỏi đi hỏi lại, hy vọng sẽ nhận ra đâu là lời nói thật và đâu là lời nói được lão cố tình nói sai.

Vô hình chung, sự hợp tác hoặc trao đổi giữa Liễu Hận và lão ngay từ đầu đã có sự nghi kỵ.

Và sự nghi kỵ càng rõ hơn khi lão bảo chàng bắt đầu tọa công:

- Người đã nhìn thấy vị thế ta ngồi tọa công. Hãy ngồi như vậy và bắt đầu thổ nạp theo đúng khẩu quyết ta đã truyền.

Chàng ngồi yên nhìn lão, hỏi để dò xét:

- Như lão đã nói, tâm pháp nội công dành để dẫn lưu chân lực. Chân lực đó từ đâu mà có?

Lão thản nhiên giải thích:

- Phương cách thổ nạp nào cũng vậy, nếu được thô nạp đúng với khẩu quyết, kết quả đầu tiên người có được chính là cảm giác thư thái toàn thân, mọi mệt nhọc trước đó sẽ dần dần tan biến đi. Vì lẽ đó, nhân vật võ lâm còn gọi việc này là điều tức để khôi phục chân nguyên.

- Nhưng ta đang hỏi lão chân lực nọ từ đâu xuất hiện?

Lão mỉm cười:

- Người chớ quá nóng vội! Ta chưa nói hết kia mà? Đó chỉ là bước khởi đầu và kết quả nọ là không đáng kể. Sau một thời gian dài chuyên cần thổ nạp, tự bản thân người sẽ cảm nhận có luồng nhiệt khí phát sinh từ Đan điền. Đến lúc này, nếu người thổ nạp đúng phương cách người sẽ nhận thấy luồng nhiệt khí nọ sẽ di chuyển khắp các kinh mạch bắt đầu từ Đan điền và kết thúc cũng tại Đan điền. Một chu kỳ trọn vẹn như vậy được gọi là một vòng châu thiên.

- Hết một vòng châu thiên rồi sao nữa? Điều gì sẽ xảy ra đó?

Lão vẫn điềm nhiên giải thích:

- Hết một vòng châu thiên thứ nhất là bắt đầu vòng châu thiên thứ hai. Cứ sau một vòng như vậy người sẽ cảm nhận được những chân khí bị tản mát khắp các kinh mạch bắt đầu quy tụ dồn dập. Và càng thổ nạp số chân khí bị phân tán càng quy hồi nhiều hơn. Một khi toàn bộ chỗ chân khí đó đã quy hồi hoàn toàn, việc điều tức ổn định chân nguyên của người kể như thành tựu. Người còn muốn hỏi gì nữa không?

Lão giải thích quá thông suốt, quá tự nhiên, điều đó khiến chàng phải nghi ngờ chính bản thân chàng.

- "Không lẽ phần khẩu quyết ta cố tình đọc sai lại là khẩu quyết đúng? Ta có thể tin lão được mấy phần?"

Còn đang ngẫm nghĩ, chàng thêm hoang mang khi nghe lão nói:

- Để bắt đầu cảm nhận được có luồng nhiệt khí hiện diện, với bao người khác phải mất ít lắm là ba tuần trăng chuyên cần thổ nạp. Người thì khác, sẽ có thuận lợi hơn nếu được ta truyền cho một ít chân nguyên. Như vậy, câu "vạn sự khởi đầu ngấm ngấm" đối với người không hề tồn tại. Việc trao đổi này đối với người chỉ có lợi và không hề có hại.

Chàng còn đang ngập ngừng thì lão hối thúc:

- Nào! Người còn chần chừ gì nữa mà chưa bắt đầu việc thổ nạp? Khởi sự đi, ta sẽ nhân đó truyền cho người một ít chân nguyên của ta.

Chàng tự nhủ:

- "Được! Ta tạm tin lão! Còn chỗ khẩu quyết bị sai, ta sẽ tùy nghi vận dụng. Lão hại ta không dễ đâu...!"

Vừa bắt đầu phương pháp thổ nạp, gọi là tâm pháp luyện nội công, ở bên tai Liễu Hận lập tức có tiếng căn dặn của lão:

- Người không được tỏ ra hốt hoảng. Ngược lại, phải thâm liễm ngưng thân, an tường chờ chân khí của ta thâm nhập đến Đan điền. Sau đó lập tức dẫn lưu theo vòng châu thiên. Ta bắt đầu đây!

Lão vừa dứt lời, tay của lão liền chạm vào Linh Đài huyệt của Liễu Hận. Và một luồng nhiệt khí cũng lập tức xuất hiện ngay Linh Đài huyệt xộc thẳng vào Đan Điền.

Toàn thân chàng tuy bị chấn động bởi hiện tượng này nhưng đó có lời dặn trước của lão, chàng không hốt hoảng. Nhờ đó chàng cảm nhận Đan điền huyệt của chàng như là bể chứa vô tận. Số chân khí được lão trút sang, khi lọt vào Đan điền, cứ như lọt vào nơi không đáy. Chúng biến mất hoàn toàn.

Đây là một cảm nhận hoàn toàn mới mẻ khiến Liễu Hận vì cứ lấy làm lạ và mãi theo dõi nên quên mất việc thổ nạp theo vòng châu thiên như lão đã dặn chàng, có tiếng quát của lão:

- Sao người không lo dẫn lưu chân khí? Nếu đã vậy thì... ôi chao!

Tiếng kêu cũng của lão làm cho câu quát của lão phải ngắt quãng.

Tuy Liễu Hận không hiểu tại sao lão phải kêu như vậy nhưng tự bản thân chàng vẫn nhận thấy có điều khác lạ đang xảy đến.

Đó là hiện tượng chân khí của lão bỗng dồn dập đổ vào huyệt Đan Điền của chàng ngay khi lão mở miệng phát thoại.

Không để tâm đến hiện tượng này, nghe lão nhắc nhở, Liễu Hận lập tức chiếu theo khẩu quyết để bắt đầu dẫn lưu chân khí theo vòng châu thiên.

Và khi vòng châu thiên thứ nhất vừa chấm dứt, toàn thân chàng cảm nhận sự thư thái lạ thường.

Điều đó chứng tỏ những gì lão nói là sự thật và người luyện võ sẽ có bản lĩnh cao minh hơn nếu biết và có nội công.

Chàng chìm dần vào vô thức.

Khi mở mắt ra, trời đang hửng sáng và thần sắc của lão Vương Toàn thì lại nhợt nhạt, không như ánh nắng ban mai thường nhuộm hồng gương mặt của những ai được ánh dương quang chiếu vào.

Chàng ngạc nhiên:

- Thời gian qua mau thế sao? Mới đó đã một đêm trôi qua rồi à? Úy! Lão làm sao vậy? Có gì bất ổn đến với lão ư?

Lão cất tiếng, giọng nói khàn khàn:

- Người nghĩ, chỉ mới một đêm trôi qua thôi sao? Còn ta, ta có bất ổn hay không, tự người phải biết, cứ sao lại hỏi ta?

Chàng thất kinh:

- Không là một đêm, chẳng lẽ là nhiều đêm? Còn lão, lão bị như thế nào, ta làm sao biết được?

Lão cười nhạt ảm đạm:

- Người không biết? Kể ra cũng đúng! Hà...! Người làm sao biết được nếu đây là lần đầu tiên người được luyện nội công tâm pháp? Chỉ có điều là...

Lão bỗng giận dữ:

- Ta đã dặn người phải khởi sự thổ nạp ngay, tại sao người chậm trễ?

Chàng hoang mang:

- Sớm hoặc muộn có gì là khác biệt? Hay ta đã làm hại gì lão?

Lão cười khan:

- Làm hại gì ta? Ha... ha... ha...

Chàng nghi ngại:

- Sao lão cười? Ta đã hành động không đúng ư?

Lão quắc mắt nhìn chàng:

- Đúng... Đúng cái thổ tả! Nếu ta không nghĩ người chưa biết gì về nội công tâm pháp và nếu ta không kịp nhớ đến những gì giữa ta và người đã cam kết trao đổi, thì... hừ, ta mà không lấy cái mạng chó của người, đừng kể ta là Ngũ Âm Trảo Vương Toàn.

"Sao lão giận ta? Sao lão dám thóa mạ ta? Hay là..."

Chàng buột miệng hỏi:

- Rốt cuộc, đã xảy ra chuyện gì?

Thái độ ngờ ngác của chàng khiến lão mau chóng trấn tĩnh. Lão hỏi, thay vì giải thích:

- Người có ý nghi ngờ là ta không thành tâm với người?

Chàng lúng túng:

- Điều đó... Điều đó...

Lão lại hỏi:

- Người sợ ta không thật sự thành tâm nên cố tình đọc sai một vài điểm trong khẩu quyết ta đã truyền?

Chàng đỏ mặt:

- Vậy là, lão đã biết ta cố tình đọc sai?

Lão thở dài:

- Những phần quan yếu, những phần trúc trắc khó hiểu và khó nhớ nhất, người đã nhớ đến từng chữ một. Ta làm sao không nhận ra sau đó người cố tình đọc sai?

Chàng động nộ:

- Lão biết ta đọc sai, tại sao lão vẫn để yên không cải chính?

Lão lại thở dài:

- Một khi người đã có ý nghi ngờ, liệu ta cải chính có thể làm người trọn tin vào ta không? Hay càng làm người thêm nghi kỵ?

-...

- Huống chi những điểm người cố tình đọc sai là những điểm không mấy quan trọng. Tự thân người sau này nghiệm lại, tất sẽ nhận ra và dễ dàng khắc phục! Người tin ta chứ?

Chàng ngơ ngác nhìn lão:

- Lão thật sự thành tâm?

Lão cười buồn:

- Dù có nói vị tất người đã tin! Tuy nhiên ta có thể đoán chắc với người một điều, những gì ta nói với người về Thanh Kỳ Đường và Độc Ma Ảnh đều là sự thật. Tin hay không tùy người!

Chàng dần trấn tĩnh:

- Năm đó Thanh Kỳ Đường tại sao phải đi Tây Vực?

Lão đáp:

- Để đoạt lại Ngũ Hành Bảo Kiếm.

- Đoạt?

Lão gật đầu:

- Không sai! Vì Ngũ Hành Bảo Kiếm đang do Thánh Kỳ Giáo ở Tây Vực cất giữ!

- Họ không đoạt được?

- Đương nhiên! Bản lãnh của Thanh Kỳ Đường với nhân số ít hơn không là đối thủ của Thánh Kỳ Giáo.

Chàng cười lạnh:

- Nói vậy, lão bảo ta đơn thân độc lực đến Tây Vực là muốn hại ta?

Lão hít một hơi thật dài:

- Muốn hại người, ta có thiếu gì cách! Đâu cần bảo người đến Tây Vực?

- Nhưng rõ ràng bọn Thanh Kỳ Đường đã không làm nổi chuyện này.

Lão gật đầu:

- Ta không phủ nhận điều đó! Nhưng ta có lý của ta khi bảo người thực hiện việc mà Thanh Kỳ Đường không thực hiện được.

Chàng nghi ngờ:

- Lão giải thích xem.

- Vì ngươi là kỳ tài về kiếm đạo. Không như bọn ta, ngoại trừ giáo chủ có đôi chút tuyện thành về kiếm pháp, bọn ta lại ấu trĩ.

- Việc đến Tây Vực đoạt kiếm với việc tinh thông kiếm thuật có liên quan sao?

Lão gật đầu:

- Thánh Kỳ Giáo rất am tường kiếm pháp và cũng khá tinh thông kiếm trận. Chỉ có kẻ cao minh về kiếm pháp mới dám nghĩ đến chuyện xâm nhập Thánh Kỳ Giáo.

Chàng băn khoăn:

- Lão biết rõ điều này, hẳn giáo chủ quý giáo cũng phải biết. Cớ sao còn sai phái Thanh Kỳ Đường làm chuyện mạo hiểm?

Lão đưa mắt nhìn xa xăm:

- Ngay khi biết giáo chủ ra mệnh lệnh này, bọn ta cũng cảm thấy lạ. Nhưng như giáo chủ giải thích, thời điểm đó nhằm lúc Thánh Kỳ Giáo phải xuất sơn, rời xa thánh địa. Giáo chủ dễ dàng đột nhập Thánh địa và đắc thủ.

Chàng lộ vẻ quan tâm:

- Kết quả như thế nào?

Lão cười buồn, đưa mắt nhìn chàng:

- Giáo chủ tuy chọn đúng thời cơ nhưng lại không lường được mọi lam sơn chướng khí trên đoạn đường thâm nhập Thánh địa. Kết quả có hơn một nửa giáo đồ Thanh Kỳ Đường phải bị thiệt mạng. Số còn lại sau khi quay lại Trung Nguyên phải mất một thời gian dài điều trị mới bình phục. Sự việc kể như bất thành.

- Thời gian họ đi và về là bao lâu?

Chàng hỏi một câu khiến lão nghi ngờ:

- Ngươi cho rằng bọn họ khi quay lại đã tình cờ thấy Tam thúc thúc của ngươi và nhân cơ hội hạ thủ?

Chàng đáp:

- Đó là điều hiển nhiên! Lão nghĩ thế nào?

Lão lắc đầu:

- Thời gian đi và về phải mất ít lắm là hai tuần trăng! Theo ta...

- Họ xuất phát vào lúc nào?

- Sau tiết Nguyên tiêu một ít.

- Cộng thêm hai tuần trăng đi và về, lấy tiết Thanh Minh đúng không?

- Áng chừng là vậy! Sao?

Chàng đáp thật chậm:

- Gần tiết Đoan ngo, Tam thúc thúc bị thảm tử! Phải chăng chính là do Thanh Kỳ Đường hạ thủ?

Lão bối rối:

- Nhưng sau đó bọn họ phải tịnh dưỡng một lúc lâu! Việc xảy ra cho lệnh thúc vị tất đã do Thanh Kỳ Đường thực hiện?

Chàng trầm giọng:

- Nếu phải thì sao?

Lão cố trấn tĩnh nhìn chàng:

- Thôi được! Mọi việc theo ta sẽ dễ dàng hơn nếu người cho ta biết tính danh thật của lệnh thúc.

Chàng ngần ngừ một lúc mới nói:

- Gia thúc ở họ Viên, tên Tử Linh.

Lão bật kêu:

- Phích Lịch kiếm Viên Tử Linh?

- Lão biết?

Lão vẫn còn thảng thốt:

- Phích Lịch kiếm là một trong Tứ kiếm sĩ của Quỷ Kiếm Môn, đương nhiên ta phải biết!

- Quỷ Kiếm Môn? Danh xưng gì lạ vậy?

Lão kinh nghi:

- Người chưa từng nghe danh xưng này?

- Chưa!

- Vậy những gì đã xảy ra cho Quỷ Kiếm Môn mười năm trước đây, người cũng không biết?

- Không! Đã xảy ra chuyện gì?

Lão đáp:

- Toàn bộ Quỷ Kiếm Môn đều chìm trong biển lửa. Việc Phích Lịch kiếm Viên Tử Linh hãy còn sống sót là điều bây giờ ta mới nghe!

- Ai đã phóng hỏa?

Lão lắc đầu:

- Người hỏi ta, ta biết hỏi ai?

- Quần hùng không ai quan tâm sao?

Lão vẫn lắc đầu:

- Họ quan tâm làm gì khi đã liệt Quỷ Kiếm Môn vào loại tà môn cũng như bốn giáo bị xem là tà giáo?

- Tà môn?

Lão thở dài:

- Có cùng cảnh ngộ mới thấu hiểu những cay đắng phải gánh chịu của nhau. Giữa bốn giáo và Quỷ Kiếm Môn tuy không thân thiện nhưng cũng chưa bao giờ xem nhau là cừ thù? Có điều đó là do cả hai đều bị gán cho chữ Tà.

Chàng nghi hoặc:

- Theo lão, Thanh Kỳ Đường nói riêng và Ngũ Kỳ Giáo nói chung đều không có lý do gì để hạ thủ Tam thúc thúc của ta?

Lão quả quyết:

- Ta đoán chắc điều đó!

Chàng bản thân:

- Không lẽ lão nói đúng. Có người giả danh quý giáo để trút hết mọi tội lỗi cho quý giáo?

Lão cười thắm:

- Thì ta đã nói rồi! Người bất tất phải nghi ngờ!

Chàng hít mạnh một hơi thanh khí:

- Thôi được! Ta sẽ xem xét lại điều này! Còn bây giờ trở lại vấn đề Thánh Kỳ Giáo, lão nghĩ ta có thể đoạt được Ngũ Hành Bảo Kiếm không?

Lão tỏ ra dè dặt:

- Ta không muốn giấu! Trừ phi người tinh thông toàn bộ sở học của ta, hợp với kiếm pháp lợi hại của người, có như thế mới hy vọng.

Chàng cười mỉa:

- Lão vẫn muốn ta bái lão làm sư phụ?

Lão thở dài:

- Ta còn cách chọn lựa nào khác một khi người đã vô tình đoạt hơn một nửa chân nguyên của ta?

Chàng kinh ngạc:

- Sao lại gọi là đoạt? Chẳng phải đó là điều kiện để trao đổi giữa ta và lão sao?

- Trao đổi? Ha... ha... ha...

- Sao lão cười?

- Gọi là trao đổi, ta chỉ hứa trao cho người mười năm công lực là cùng. Đẳng này, hoặc do ý trời hoặc do thần xui quỷ khiến, việc người chậm trễ thổ nạp đã khiến ta mất đến gấp đôi. Hiện giờ ta và người có thể nói là có nội lực tương đương. Đó là nói về nội lực, chưa nói đến kiếm pháp lợi hại của người ngay lúc này đã ngang hàng với Thiên Di Thân Kiếm.

Lão cười khẩy:

- Gọi là ngang hàng vì người có lối xuất kiếm cực kỳ chuẩn xác. Còn so về nội lực, lẽ đương nhiên người hãy còn kém lão Thiên Di.

Chàng phẫn khích:

- Lão thừa nhận ta có lối xuất kiếm thật nhanh?

Lão cũng lây sự phẫn khích của chàng:

- Đó là sự thật! Bằng không lúc ở Vô Mộc Giác ta đâu phải bị người làm cho khốn đốn?

Chàng mỉm cười:

- Lần đầu tiên ta thấy lão có sự thành tâm. Được! Nhân đây, ta cho lão biết một điều.

- Điều gì? Lai lịch của người ư?

Chàng lắc đầu buồn bã:

- Lai lịch của ta, như đã nói, rất là mờ mịt. Ta không biết nên không thể nói.

- Vậy là điều gì người muốn cho ta biết?

Chàng bảo:

- Kiếm pháp của ta là do ta tự luyện. Thoạt đầu là dựa vào kiếm pháp của Tam thúc thúc, sau đó ta tự thấu triệt và tự luyện theo đường lối ta nghĩ ra.

- Người tự lập ra một đường lối khác?

Chàng thích thú:

- Lão ngạc nhiên à?

- Hừ! Còn hơn là ngạc nhiên nữa! Người có biết chỉ có những bậc đại tôn sư mới dám tự nghĩ ra và tạo cho bản thân một đường lối hoàn toàn khác không? Nếu người thật sự làm được điều đó, theo ta, tiền đồ của người thật khó lường!

- Thật sao?

- Thật! Vậy...

Thấy lão ngật ngừng như muốn nói điều gì đó nhưng không dám, chàng hỏi:

- Lão muốn nói gì?

Lão e ngại:

- Về việc truyền thụ võ công như ta nói, ta nghĩ là...

Lão vẫn ngật ngừng, điều đó khiến chàng phải phân vân lưỡng lự.

Bởi như lão giải thích, chàng đã vô tình làm lão mất đi một nửa chân nguyên.

Vô hình chung chàng đang thọ một đại ân khó trả.

Chàng hỏi nhẹ:

- Lão nghĩ như thế nào?

Cảm thấy khó nói, lão xua tay:

- Thôi, để nói sau vậy! Bây giờ, sau hai ngày và hai đêm người chưa ăn uống gì, có lẽ người...

Chàng thất sắc:

- Lão bảo sao? Ta đã tọa công lâu đến vậy ư?

Lão mỉm cười:

- Lần đầu, nhập định được lâu như người quả là điều hiếm có. Điều đó nói lên rằng sau này người sẽ có thân danh lẫy lừng với võ công càng lúc càng tinh thông ảo diệu.

Và lão trầm giọng:

- Người cứ ở yên đây chờ ta! Ta đi kiếm vật thực không lâu đâu!

Vút!

Lão bảo không lâu, chàng tin như vậy.

Bởi lần trước chưa đủ thời gian cho một nén hương cháy tàn lão đã quay lại.

Thế nhưng lần này thật kỳ quặc, Liễu Hận bỗng chồn lạ, vì đã gần một canh giờ vẫn chưa thấy lão quay lại.

Càng lúc càng lo ngại, chàng vội vã chạy đi tìm lão.

Vút!

Mới vận lực vào hai cước chân, chàng kinh ngạc đến sững sờ khi phát hiện toàn thân chàng bỗng lao đi thật nhanh.

Nếu chàng không kịp thu hồi cước lực có lẽ, vách đá chắn phía trước mặt sẽ là vật chàng phải chạm vào.

Một kết quả thật không ngờ của người có nội lực, điều này khiến Liễu Hận càng thêm cảm kích lão Ngũ Âm Trảo Vương Toàn.

Hồi 11

Ngũ Âm Trảo Nhận Kiếp Phế Nhân Lần Đầu Tiên Chạm Trán Kiếm Trận

1

iểu Hận thật sự căm phẫn khi cuối cùng chàng cũng tìm được lão Ngũ Âm Trảo Vương Toàn.

Lưỡi bị cắt, gân tay gân chân cũng bị cắt, nhìn lão đang nằm giữa vũng máu huyết của chính lão, chàng chỉ biết trợn ngược hai mắt nhìn lão.

Phì... phì...

Tiếng kêu từ miệng lão vang lên làm chàng sực tỉnh.

Chàng biết có nhiều điều lão muốn nói với chàng nhưng lão bất lực do không còn lưỡi để phát thoại.

Thấy chàng đang chú tâm, lão bất ngờ chớp mắt và xạ nhìn vào một phía.

Nhìn theo lão, chàng phát hiện trên thân một cội cây có một vết kiếm lưu lại.

Vết kiếm khá sâu cho biết người sử kiếm có kiếm pháp lợi hại và có bản thân công lực rất thâm hậu.

Chàng nghi ngờ và hỏi lão:

- Hung thủ phải chăng là lão Đinh Nhất Hải, Bắc Tung Sơn?

Lão cố gượng cử động đầu. Nhưng có lẽ do mất nhiều máu lão không thể làm gì hơn, ngoài những cử động thật mơ hồ.

Chàng bỗng có quyết định:

- Lão không cần phí lực nữa! Đầu tiên, có lẽ ta phải chăm sóc cho lão đã! Lão nghĩ sao?

Lão chớp mắt vài lượt. Cử chỉ này gợi cho chàng một ý. Chàng bảo:

- Nếu lão tán thành hãy chớp mắt hai lượt. Ngược lại, lão chỉ chớp mắt một lượt là đủ. Thử xem nào!

Lão chớp hai lượt thật.

Chàng vui mừng:

- Được rồi! Bây giờ, ta có nên đưa lão quay về động thất lúc này không?

Lão lại chớp mắt hai lượt.

Khom người xuống, luôn hai tay bên dưới lão, chàng nâng lão lên thật nhẹ.

Thấy cổ của lão cứ dụi quặc, chàng thất kinh:

- Hung thủ cũng phá hủy gân cốt ở cổ lão?

Lão đáp lại bằng hai lượt chớp mắt.

Chàng phẫn nộ, rít qua kẽ răng:

- Thủ đoạn thật tàn độc! Lão yên tâm ta nhất định không tha thứ cho hung thủ.

Nhìn lão đang chớp mắt hai lượt với hai giọt lệ trào ra hai khóe, chàng hết cả nghi kỵ lão. Ngược lại, chẳng hiểu sao chàng lại có cảm nhận đang xem lão là người thân và lời hứa sẽ báo thù cho lão là lời hoàn toàn xuất phát từ đáy lòng.

Chăm sóc cho một người hoàn toàn tàn phế đối với Liễu Hận là việc cực kỳ khó khăn. Nhưng do đây là hành vi xuất phát từ tấm chân tình, Liễu Hận cố hết sức nhẫn nại.

Đầu tiên, khi đưa lão quay về động thất, chàng hốt hoảng vì nhìn thấy máu huyết từ những vết thương của lão vẫn không ngừng chảy.

Làm đủ cách vẫn không sao cầm được máu, chàng đành phải hỏi lão:

- Máu vẫn chảy, ta phải làm gì cho lão?

Lão bỗng liếc mắt nhìn xuống ngực:

- Lão có mang linh dược theo người?

Lão chớp hai lượt mắt.

Chàng vội vàng cho tay vào bọc áo của lão. Khi lấy ra, chàng hoang mang vì có đến ba lọ nhỏ đều chứa đầy chất bột.

Đưa một lọ cho lão nhìn, chàng hỏi:

- Dùng linh dược từ lọ này?

Lão ám thị không phải, chàng lấy lọ thứ hai. Phải đến lọ thứ ba mới đúng là lọ cần dùng. Liễu Hận vội rắc một ít bột dấu vào năm vết kiếm thương. Hai ở nhượng chân, hai ở khuỷu tay và một ở sau cổ, gần với huyết Đại Truy.

Vừa rắc chàng vừa lẩm bẩm:

- Kể dùng thủ đoạn này vì không muốn lão tố giác lai lịch của hấn. Có phải lão quen biết hấn?

Lão ám thị là có biết.

Chàng lại hỏi:

- Đinh Nhất Hải?

(không phải)

- Thiên Di?

(không phải)

- Là người của thất đại phái?

(không phải)

Chàng thất vọng:

- Ta có biết kẻ đó không?

(Không)

Chàng tuyệt vọng:

- Vậy làm sao ta có thể báo thù cho lão?

Do lão không thể đáp được câu này nên cứ mở mắt nhìn chàng.

Sau cùng chàng bảo:

- Thôi được! Lão cứ yên tâm tịnh dưỡng! Ta hy vọng sau này, nếu không phải ta thì chính lão sẽ nghĩ được cách thố lộ tính danh của của kẻ đó.

Lão tỏ ý tán thành làm chàng phần nào yên tâm.

Biết lão chưa ăn gì, và bản thân cũng cảm thấy đói, chàng nói cho lão biết định ý của chàng:

- Ta sẽ đi tìm vật thực. Lão đừng ngại ta bỏ rơi lão!

Vút!

Không bao lâu chàng quay lại, đưa cho lão xem một túi lương khô khá đầy, chàng bảo:

- Ta nghĩ chỗ lương khô này đủ cho ta và lão dùng trong mười ngày. Sau đó hy vọng lão sẽ bình phục và ta sẽ thu xếp chỗ nghỉ ngơi cho lão.

Lão nhìn chàng với ánh mắt đầy cảm kích khiến chàng đỏ mặt:

- Ta nghĩ, ta có bốn phận lo cho lão. Cũng là phần nào đền đáp chỗ chân nguyên ta vô tình cướp đoạt của lão.

Lão chớp mắt nhiều lượt khiến chàng hoang mang:

- Lão muốn nói điều gì? Ta nói không đúng sao?

Lão vẫn chớp mắt với thần sắc buồn rười rượi.

- Lão tiếc là đã truyền chân nguyên cho ta?

Lão chớp mắt một lượt, cho biết là không phải thế.

- Lão hài lòng vì đã truyền chân nguyên?

Lão tỏ ý hài lòng.

- Sao sắc diện của lão vẫn tỏ ý buồn?

Lão tán đồng nhận xét của chàng. Điều đó làm chàng động tâm:

- Lão hài lòng vì đã truyền chân nguyên và có sắc diện tỏ ý buồn tiếc?

Lão thừa nhận.

- Có phải lão muốn truyền cả cho ta?

Lão thừa nhận.

Chàng mỉm cười:

- Nếu lão đã muốn thì hãy chờ đến lúc lão khôi phục đã.

Lão chớp mắt một lượt thay cho cái lắc đầu.

- Lão không muốn?

(Muốn)

- Muốn nhưng không thể chờ?

Lão đồng tình.

- Tại sao? Lão đang như thế này làm sao có thể truyền lực?

Lão chớp mắt một lượt biểu thị sự không thể. Nhưng cái nhìn của lão như muốn nói lên điều gì đó trọng đại hơn, vượt ngoài sức nghĩ của chàng.

Chàng kinh nghi:

- Phải lão muốn nói phải chi lần mới rồi lão truyền hết nội lực cho ta?

Lão tán thành.

- Bây giờ dù muốn cũng không thể, phải chăng lão muốn ám chỉ lão đã mất hết nội lực?

Sắc diện của lão cho chàng biết chàng vừa nói đúng.

Chàng kêu lên:

- Hung thủ đã làm điều này? Phế bỏ nội lực của lão?

Lão long mắt giận dữ.

- Bằng cách nào? Ta muốn hỏi để phế bỏ nội lực phải thực hiện ra sao? Để sau này ta sẽ vì lão, trả lại y như vậy cho hung thủ.

Lão giương mắt nhìn chàng và có ý mong chờ điều đó.

Sau đó, nhờ cách tuần tự nêu ra những huyết đạo với sự tán đồng của lão, Liễu Hận biết phải điếm vào những trọng huyết nào để phế bỏ võ công của đối phương.

Những ngày sau đó, vì phải nghĩ cách sắp đặt cho lão Vương Toàn, Liễu Hận càng lúc càng thông tỏ địa hình quanh nơi đang cư ngụ.

Và càng thông tỏ chàng càng ngạc nhiên vì không ngờ nơi ngụ cư của lão ngoài một lối đi duy nhất thông thương với một trấn thành phụ cận, mọi phía xung quanh đều có địa hình hiểm trở, ngoại nhân khó thể vượt qua.

Như vậy, chứng tỏ hung thủ có thủ đoạn tàn độc đã hãm hại lão Vương Toàn phải đi đến đây bằng lối thông thương duy nhất.

Thế nhưng, dù Liễu Hận đã dò xét nhiều lần khắp trấn thành, việc phát hiện kẻ đã hãm hại lão cứ như công dã tràng xe cát:

Có phần thất vọng, chàng hỏi lão:

- Địa phương này phải chăng trước đây chính là tổng đàn Ngũ Kỳ Giáo?

Lão ra hiệu không phải.

- Thái độ của lão chứng tỏ lão thông thuộc địa hình, chốn này liệu có liên quan gì đến quý giáo chăng?

Lão thừa nhận lời nói của chàng.

- Không phải là tổng đàn nhưng có liên quan đến quý giáo. Những ai biết địa điểm này ngoài lão?

Hỏi xong, chàng biết lão không thể đáp lời bằng ám hiệu được thỏa thuận. Chàng lắc đầu:

- Để ta hỏi cách khác vậy. Có nhiều người biết địa điểm này không?

Lão ám thị có.

- Mọi giáo đồ quý giáo đều biết.

(không phải)

- Chỉ một số ít thôi ư?

(phải)

- Các vị đường chủ đều biết?

(phải)

- Còn ai khác ngoài năm vị đường chủ?

(còn)

- Giáo chủ?

(phải)

- Còn nữa không?

(còn)

- Ai?

Lão không thể đáp.

- Quý giáo có phó giáo chủ không?

(không có)

- Hừ! Giáo chủ và năm vị đường chủ biết địa điểm này do có thân phận cao. Vậy còn bao nhiêu người nữa cũng có thân phận cao tương tự?

(không còn)

- Nhưng vẫn có người vừa quen biết lão vừa lạ với ta cũng biết địa điểm này, đúng không?

- Người đó không có thân phận cao như lão?

(không)

- Là giáo đồ của quý giáo?

(không phải)

- Quen lão mà không là giáo đồ? Sao lạ vậy?

Lão không thể đáp và cũng đến lúc Liễu Hận không biết phải hỏi thêm như thế nào.

Chàng nhìn lão ái ngại:

- Được rồi! Tạm thời là vậy. Ta chỉ cần biết người hạ thủ lão là người quen biết lão và cũng là người duy nhất ngoài Ngũ Kỳ Giáo biết rõ địa điểm này là đủ. Hy vọng với thông tin này ta sẽ giúp lão báo thù.

Đoạn chàng thở ra:

- Những ngày qua ta cũng thử tìm y sư cho lão. Rất tiếc ở trấn thành gần đây nhất lại không có y sư.

Lão ra hiệu không cần y sư, điều đó khiến chàng kinh ngạc:

- Lão không cần y sư?

(không cần)

- Lão cho rằng thương thế của lão vô phương phục hồi?

(phải)

- Lão chấp nhận sống thân tàn phế?

(phải)

- Lão chỉ muốn ta thực hiện lời đã hứa?

(phải)

- Đoạt lại Ngũ Hành Bảo Kiếm?

(phải)

- Nếu đoạt được ta phải làm gì với bảo kiếm Ngũ Hành?

Lão không đáp được, chàng đành đoán:

- Phải chăng với bảo kiếm, ta sẽ thay lão báo thù cho Ngũ Kỳ Giáo?

(phải)

- Bằng cách nào? Trong bảo kiếm có ẩn tàng bí kíp ư?

(có)

Chàng ngỡ ngàng vì không ngờ điều phỏng đoán của chàng lại là sự thật.

Suy nghĩ một lúc, chàng bảo:

- Được! Ta sẽ tìm cách đoạt lại Ngũ Hành Bảo Kiếm. Kết quả như thế nào, khó thể nói trước nên bất tất phải nghĩ chuyện xa vời. Bây giờ thì thế này. Ta sẽ tìm nơi an trí cho lão. Có như vậy ta mới an tâm lo việc thu hồi bảo kiếm. Lão nghĩ sao?

Lão vừa ra hiệu tán thành, chàng mỉm cười lập tức khom người định đưa lão đi.

Bất ngờ có tiếng quát khê:

- Chậm đã, tiểu tử!

Thất kinh, chàng định đứng lên. Vì với tư thế đang khom người như chàng vừa khó nhìn đối phương vừa không thể xuất chiêu chống đỡ nếu bị ám toán.

Nhưng huyết Linh Đài của chàng chợt bị một vật nhọn chạm vào:

- Chớ loạn động! Bằng không kiếm của ta quyết không tha người.

Biết bị đối phương dùng kiếm uy hiếp, chàng có trấn tĩnh:

- Phương giá là ai? Sao lại uy hiếp ta?

Nhân vật nọ không đáp. Ngược lại y chỉ hỏi:

- Người là giáo đồ Ngũ Kỳ Giáo?

Chàng vừa lắc đầu liền nghe tiếng đối phương nạt:

- Cấm nhích động! Người chỉ được quyền dùng miệng và lưỡi thôi. Nếu trái lời, người sẽ không khác gì lão họ Vương.

Chàng rúng động:

- Nói vậy chính phương giá đã gây thương thế cho lão?

- Hừ, phải hay không người cần biết để làm gì? Tốt hơn hết, hãy ngoan ngoãn đáp lại những gì ta cần hỏi. Nào, câu đầu tiên, ta lập lại, người là giáo đồ Ngũ Kỳ Giáo?

Chàng ngấm ngấm liệu kế và tìm cách khích nộ đối phương:

- Phương giá xuất hiện như thế này hẳn đã đến từ lâu. Cách xưng hô giữa ta và lão có giống cách xưng hô của bọn giáo đồ với một vị đường chủ là lão không?

Nhân vật nọ tỏ ý khó chịu:

- Cần chi người phải phí lời? Phải thì nói phải, không nói không, như thế chẳng phải tiện cho người và tiện cả cho ta sao?

Chàng cố ý cười lạnh:

- Phì! Chỉ tại phương giá hỏi câu không đáng hỏi và là câu mà phương giá thừa biết câu trả lời.

Giọng nói khó chịu vẫn vang lên:

- Đủ rồi! Giờ thì câu thứ hai, người có liên quan gì đến lão Vương Toàn?

Chàng đáp bừa:

- Bằng hữu!

- Bằng hữu! Giữa hai người một già một trẻ như người và lão?

Chàng bĩu môi, hy vọng nhân vật kia có thể nhìn thấy, do y chỉ cho phép chàng dùng miệng và lưỡi, chàng bĩu môi là không vượt quá giới hạn:

- Phương giá chưa từng nghe nên mới ngạc nhiên. Đây gọi là huynh đệ vong niên.

- Huynh đệ vong niên.

Lúc đó chàng vẫn luôn khom sát người vào lão Vương Toàn, nên tình cờ nhìn thấy lo chớp mắt hai lượt, biểu thị lão tán thành việc chàng xem lão là lão huynh như chàng đang lập lời giải thích.

Phấn khích chàng bảo:

- Không sai! Lão là lão ca ca, ta là tiểu lão đệ của lão. Không được sao?

Giọng nọ vang lên thật lạnh lùng:

- Chẳng những được mà còn là quá tốt nữa.

- Tốt? Tại sao?

Giọng nọ hàm ý miệt thị:

- Điều đó người sẽ biết sau. Chỉ có điều, ta thật sự không tin người vì tình bằng hữu mà dám hứa lời đoạt lại Ngũ Hành Bảo Kiếm cho lão.

Chàng thản nhiên ứng đối:

- Đã là bằng hữu, hoạn nạn luôn có nhau là điều bình thường. Hà tất phương giá phải nghi ngờ.

- Ta không thể không nghi ngờ, vì người ngoài tình bằng hữu hẳn phải có nguyên do khác khiến người không ngại nguy đến tính mạng dám nghĩ đến chuyện đoạt kiếm.

Chàng trả treo:

- Theo phương giá đó là nguyên do gì?

Chàng kinh ngạc khi nghe đối phương đề quyết:

- Hoặc người đã biết điều bí ẩn liên quan đến Ngũ Hành Bảo Kiếm, hoặc người vì muốn dò tìm điều bí ẩn đó nên giả vờ hứa với lão như vậy.

- Phương giá xem ta giống với người đang giả vờ không?

- Kể ra khá giống. Vì ta cũng biết rằng điều bí ẩn đó lúc này chỉ còn một mình lão Vương Toàn nắm giữ mà thôi.

- Phương giá cũng không biết điều bí ẩn đó?

- Ta... Hừ! Biết hay không, đó là việc của ta, người hà tất phải hỏi đến.

Chàng bật cười:

- Ha... ha... ha...! Té ra phương giá thật sự chẳng biết gì hết. Và phương giá vì tưởng ta vốn là bằng hữu của lão sẽ biết rõ mọi bí ẩn của lão nên phương giá định tâm bụng ta phải nói ra. Đúng thế không?

Đối phương có phần kinh ngạc:

- Sao người đoán được ý đồ của ta?

Không bỏ lỡ cơ hội, chàng bất ngờ đạp mạnh hai chân, bắn tung người thật nhanh về phía trước.

Vù...

Chàng vẫn chưa lường hết năng lực của chàng, kể từ khi được lão Vương Toàn truyền tặng chân nguyên.

Do đó, cái đạp của chàng vì là tận lực bình sinh nên toàn thân chàng lao đi nhanh như tên bắn và lao thẳng đến vách động thất.

Có tiếng quát đuổi theo:

- Tiểu tử muốn chết! Đờ!

Véo...

Phát hiện có ánh kim quang lóe lên ngay phía sau, Liễu Hận biết không thể kháng cự bằng cánh tay nhục thể nên vội khom người tràn bộ.

Ào...

Tránh được một chiêu, Liễu Hận phát hoảng vì chiêu thứ hai nhanh chóng xuất hiện.

- Người thoát được nữa sao? Đờ!

Véo...

Ngõ phải chết, Liễu Hận thoáng mừng vì tình cờ nhìn thấy ngay dưới chân là bầu nước bằng sắt luyện đã được lão Vương Toàn một lần sử dụng như khí giới.

Chàng hồi hải khom người nhặt lấy và liều lĩnh đưa bầu nước về phía sau theo bản năng.

Coong...

Tiếng va chạm vang lên đinh tai nhưng tiếng gầm giận dữ của đối phương còn lớn hơn:

- Tiểu tử thật xuẩn động. Bằng vào vật đó người tưởng sẽ giúp người chi trì được sinh mạng sao? Đỡ!

Véo... Véo...

Được đối diện với đối phương, Liễu Hận càng dễ bề đối phó.

Chàng phát hiện kiếm chiêu của đối phương tuy có lợi hại và biến ảo nhưng về mức độ nhanh thì vị tất hơn được chàng.

Chàng cười nụ:

- Chi trì được hay không, phương giá sẽ biết. Xem đây!

Coong... Coong...

Chiếc bầu nước dù không thể dùng vào việc công kích địch nhưng nếu dùng để hóa giải từng thức kiếm thì lại thừa năng lực. Liễu Hận với thủ pháp nhanh nhạy và với nội lực được dồn vào chiếc bầu vẫn hiên ngang hóa giải từng chiêu từng thức kiếm của đối phương.

Đối phương thật sự động nộ:

- Hóa ra người cũng có đôi chút bản lãnh. Để xem người chi trì được bao lâu? Đỡ! Đỡ! Đỡ!

Véo...

Véo...

Véo...

Liên hoàn kiếm của đối phương ngay lập tức tạo vầng kiếm quang dày đặc bao phủ toàn thân Liễu Hận.

Nhưng liên hoàn kiếm vẫn là liên hoàn kiếm, được đối phương ghép nối lại bằng ba thức kiếm riêng lẻ, dĩ nhiên phải có chiêu phát ra trước, chiêu phát ra sau.

Liễu Hận vẫn chưa đến nỗi bán loạn. Chàng bật cười khích nộ:

- Kiếm pháp của phương giá kể ra cũng có đôi chút thực lực. Chỉ tiếc là chưa đủ để đoạt mạng ta. Xem này!

Coong... coong...

Những tiếng kim thiết va chạm vang lên hầu như bất tận, do đối phương càng cuồng nộ càng ra nhiều chiêu và càng chạm nhiều lần vào bầu nước cũng bằng kim thiết.

Đã thế chốc chốc Liễu Hận còn cố ý cười dài:

- Ha... ha... ha...! Còn chậm lắm, nhanh thêm nữa nào!

Coong... Coong...

- Sao vậy? Cậm như thế còn hy vọng gì lấy được mạng ta. Ha... ha... ha...

Coong... coong...

Điên tiết pha lẫn với phần hận, đối phương bất ngờ thu kiếm và nhảy lùi.

Vút!

Chàng kinh ngạc:

- Phương giá bỏ cuộc ư?

Lúc đó, nét mặt loắt choắt đầy gian trá của nhân vật nọ trạc tứ tuần bỗng điểm một nụ cười độc ác:

- Ta chợt nghĩ ra cần gì phải phí lực với người. Xem đây!

Véo...

Lão phóng kiếm và đưa thẳng vào thân hình bất động của lão Vương Toàn.

Đó là điều Liễu Hận đã toan liệu. Chàng thản nhiên nhìn tthủ đoạn của đối phương.

Không thấy chàng hốt hoảng, cũng không thấy bất kỳ phản ứng nào ở chàng, lão mặt choắt dừng kiếm lại giữa chừng và bật hỏi:

- Người không sợ ta hạ sát lão bằng hữu của người?

Chàng lắc đầu:

- Lão nào phải bằng hữu của ta. Phương giá nên nghĩ cách khác thì hơn.

Lão sững sờ:

- Người đã lừa dối ta?

Chàng cười nhẹ và vừa di chuyển chậm rãi vừa giải thích:

- Lâm vào tình cảnh như ta lúc này, ta phải làm gì nếu không giở trò giả dối?

Nhìn theo chàng, thấy chàng đang đi về phía có một thanh kiếm, lão mặt choắt thịnh nộ:

- Đứng lại! Bằng không đừng trách ta hạ sát lão ngay lập tức!

Chàng mỉm cười, chân vẫn tiếp di chuyển:

- Nào ai ngăn phương giá giết lão? Nhưng phương giá nên biết một điều.

Lão mặt choắt không ngờ việc uy hiếp của lão bất thành. Lão quát mắt nhìn chàng:

- Điều gì?

Chàng ung dung nhặt hai thanh kiếm của chính chàng và bắt đầu đi trở lại:

- Đó là điều có liên quan đến việc bí ẩn của Ngũ Hành Bảo Kiếm!

Lão mặt choắt nghi ngại nhìn thanh kiếm trên tay chàng, tuy miệng vẫn hỏi:

- Người muốn nói người đã biết rõ điều bí ẩn của bảo kiếm?

Chàng bất ngờ hất kiếm lao đến:

- Không phải điều đó! Mà là... đỡ!

Véo...

Choang!

Chàng xuất kiếm quá nhanh, khiến lão mặt choắt vì muốn toàn mạng phải bỏ kiếm nhảy lùi. Tuy thế, do lão vẫn chậm hơn, nên hổ khẩu tuy không tránh khỏi bị mũi kiếm của chàng đâm nhẹ vào.

Chàng ung dung thu kiếm và đứng ngay bên cạnh Vương Toàn khi mở miệng hỏi lão mặt choắt:

- Lúc này là lúc lão nên khai thật. Có phải chính lão đã gây thương tích cho lão ca ca của ta?

Lão mặt choắt gờm gờm nhìn chàng và chưa biết phải đáp như thế nào, thì...

- Không phải lão ta đâu! Là ta!

Tiếng đáp thật bất ngờ làm Liễu Hận phải quay người nhìn lại phía sau.

Không nhìn còn đỡ, thoát nhìn qua chàng phải thất sắc. Bởi, không biết đến từ lúc nào, một bọn năm người đều có nét mặt đờ đờ sát khí đang áng ngữ mất lối thoát khỏi động khẩu.

Nhìn vào nhân vật vừa phát thoại, Liễu Hận tuy nhận ra y là kẻ có niên kỷ nhỏ nhất nhưng có lẽ có thân phận cao nhất.

Chàng kinh tâm:

- Các hạ là ai? Có oán thù gì với lão ca ca của ta?

Y ung dung hướng mặt về phía lão mặt choắt:

- Chỉ mới một chiêu người đã cam bại. Sống như thế nào có ích gì?

Ngõ đó chỉ là lời quở trách của thượng cấp dành cho thuộc hạ, Liễu Hận há miệng định nói lời khinh thị, mong hạ nhục khí của đối phương.

Nào ngờ, từ phía sau chàng bỗng vang lên tiếng động lạ.

Bộp!

Tiếp đó là..

Phịch!

Tiếng rơi thật nặng nề làm cho Liễu Hận phải liếc về phía sau.

Vừa liếc nhìn chàng lập tức kêu hoảng:

- Lão đã tự sát?

Câu nói của nhân vật nọ làm chàng phùng phùng lửa giận:

- Hấn tự sát thì sao? Nếu sống mà vô ích chi bằng chết cho nhẹ thể!

Chàng quát:

- Là do người xui lão?

Y lạnh giọng:

- Chớ quá cuồng ngôn. Hạng ty tiện như ngươi phải gọi ta là Thiếu giáo chủ mới đúng lễ!

Chàng bĩu môi:

- Thiếu giáo chủ? Hạng độc ác như ngươi, xem mạng người như cỏ rác phải gọi là thiếu ác chủ mới tương xứng.

Y phẫn nộ:

- Hồn xược! Đại hộ pháp! Trừng trị...

Một nhân vật có niên kỷ ngoại ngũ tuần vừa nghe gọi liền ứng tiếng đáp ngay:

- Thuộc hạ tuân lệnh!

Vút!

Chàng lập tức phát kiếm.

Véo!

Chong đầu mũi kiếm bén nhọn vào tâm thất của lão đại hộ pháp, Liễu Hận lạnh giọng:

- Khôn hồn thì lùi lại. Đừng bức ta phải hạ thủ.

Gã nọ thất kinh:

- Lùi lại, đại hộ pháp!

Lão đại hộ pháp vừa lùi lại an toàn, gã nọ bật cười ngạo mạn:

- Ha... ha... ha...

Chàng khinh khỉnh chờ gã cười xong mới hỏi:

- Người cười điều gì?

Gã đáp:

- Cơ hội hạ sát thuộc hạ của ta, người vừa bỏ lỡ! Ta cười là cười sự ngu xuẩn của người.

Chàng quắc mắt:

- Ta ngu xuẩn hay ta không phải hạ người lạ sát vô cố.

Gã nọ rít lên:

- Chớ có nhiều lời, mau nạp mạng! Phát động kiếm trận!

Vút! Vút!

Kể cả gã vừa hạ lệnh, năm nhân vật mới xuất hiện lập tức lao đến và lần lượt hạ thân vây kín chàng.

Chàng hoang mang khi nghe đến việc lập trận.

Nhìn họ đều ung dung lấy kiếm, chàng nghi hoặc:

- Là kiếm trận?

Gã nọ cười lại:

- Không sai! Bây giờ, dù người có bản lãnh khoái kiếm hoặc điện kiếm cũng đừng mong toàn mạng dưới Ngũ Hành Kiếm Trận. Nếu muốn được toàn thân, theo ta, người nên tự định đoạt số phận thì hơn.

Chàng tỏ ra xem thường:

- Kiếm trận thì có gì lợi hại? Chẳng qua chỉ là dùng số đông để chiếm lấy tiện nghi mà thôi.

Gã nọ cười thành tiếng:

- Người đúng là hạ ếch nằm đáy giếng, không biết thế nào là trời cao đất dày! Khai trận!

Gã quát, Liễu Hận cũng quát:

- Chậm đã!

Gã nhìn chàng bằng ánh mắt giễu cợt:

- Người sợ rồi sao? Được! Vậy kiếm của người đó, sao không tự sát? Hạ người như người, theo ta, có sống cũng vô ích.

Lúc đó, vì lo lắng cho sinh mạng lão Vương Toàn, chàng ngăn đối phương xuất thủ với hy vọng sẽ tìm được biện pháp đưa lão Vương Toàn ra khỏi phạm vi kiếm trận. Nhưng, qua khẩu khí cao ngạo và qua thái độ xem mạng người như cỏ rác của gã thiếu giáo chủ, Liễu Hận lại e rằng hành vi của chàng sẽ để lộ nhược điểm và đối phương chắc chắn không bỏ lỡ cơ hội tận dụng.

Chàng đành phải bỏ ý định đó việc bất ngờ quá thật lớn:

- Muốn ta tự sát không dễ đâu! Đờ!

Véo...

Gã cũng quát và quát thật nhanh:

- Phát động! Đánh!

Véo! Véo!

Gã đã nhìn thấy Liễu Hận đả bại lão mặt choắt kia qua một chiêu là thế nào và gã quyết không để chàng lập lại cơ hội đó lần thứ hai. Do đó, gã kịp thời phát động kiếm trận, hy vọng sẽ chiếm được tiên cơ.

Nào ngờ, gã không thể nào lường được mức độ xuất kiếm nhanh đến dị thường của Liễu Hận.

Sau tiếng hô hoán của gã, năm thanh kiếm tuy đồng một lúc được vung lên nhưng chiêu kiếm chưa thành và kiếm trận cũng chưa thật sự phát động thì mũi kiếm trên tay chàng lập tức xuất hiện cận kề tay cầm kiếm của gã.

Gã thất kinh buông kiếm và hối hả nhảy lùi.

Choang!

Vút!

Như bóng với hình, Liễu Hận dịch người bám sát gã:

- Người cũng chỉ chịu có một chiêu thôi sao? Nạp mạng!

Véo!

Thân thủ của gã thiếu giáo chủ không ngờ lại cao minh ngoài sức tưởng tượng của Liễu Hận.

Lần mất kiếm vừa rồi có lẽ do gã chủ quan khinh địch. Nhưng khi ức độ được thân thủ của chàng, gã lập tức có phản ứng nhanh nhạy.

Ngay khi nghe tiếng quát của chàng vừa dứt, bằng thủ pháp thần tốc, một thanh kiếm khác chợt xuất hiện trong tay gã. Vừa có kiếm, gã vung ngay ra với tiếng gào văng động:

- Người chớ đắc ý! Đờ!

Véo!

Cạch!

Liễu Hận rung động vì thanh kiếm của chàng khi chạm vào kiếm của gã bất ngờ bị chấn gãy ngay vị trí chạm kiếm.

Chàng còn thêm kinh hãi khi thấy trên môi gã chợt xuất hiện nụ cười ngạo mạn:

- Người còn điểm nào để tự phụ nữa không? Số phận của người được định sẵn rồi!
Xem kiếm!

Véo!

Kịp nhận ra thanh kiếm của đối phương vừa là thanh cổ kiếm vừa có độ sắc bén khó thể lường, đồng thời còn là thanh kiếm chỉ có độ dài non thước rưỡi (xấp xỉ chiều dài bằng một nửa của mọi thanh trường kiếm bình thường). Chẳng trách gã có thể giấu nhẹm thanh cổ kiếm nọ bên trong người. Để đến lúc tối hậu gã kịp dùng đến và giải nguy cho chính gã.

Nhìn chiêu kiếm của Liễu Hận dư biết chàng có thể xuất thủ nhanh hơn và nhờ đó có thể dễ dàng hóa giải hoặc phân thủ hoàn công. Tuy nhiên, do sợ sự sắc bén của thanh kiếm kia một lần nữa sẽ phế bỏ thanh kiếm của chàng, chàng ngần ngại việc chạm kiếm.

Chỉ một thoáng ngần ngại như vậy là đủ đưa Liễu Hận vào tình cảnh thập tử nhất sinh. Thanh cổ kiếm kia chỉ còn cách chàng trong gang tấc mà thôi.

Không còn biện pháp nào khác, sẵn tả thủ còn cầm bầu nước, Liễu Hận không cần nghĩ ngợi vội đưa bầu nước ra và đỡ ngay vào mũi kiếm đã đến quá gần của đối phương.

Choang!

Một điều hoàn toàn bất ngờ đã xảy ra! Thanh cổ bảo kiếm của đối phương tuy sắc bén là vậy, mới trước đó đã nhẹ nhàng tiện bỏ một phần ngắn thanh kiếm của chàng, giờ lại không làm suy xuyễn được gì cái bầu nước sau tiếng va chạm đình tai.

Chàng phẫn khích, nhất là lúc nhìn thấy nét mặt thật sự ngỡ ngàng của gã thiếu giáo chủ. Chàng lừ díp tung hữu kiếm:

- Kê không thể tự phụ được nữa chính là người! Đỡ!

Véo...

Gã bật kêu kinh hoàng tuy đang vung loạn cổ kiếm mong hóa giải chiêu kiếm của chàng:

- Lập trận mau! Đỡ!

Véo...

Coong...

Véo... Véo...

Trong chớp mắt, diễn biến xảy ra nhanh ngoài sức tưởng.

Để tránh việc chạm kiếm vào lợi khí sắc bén của đối phương, Liễu Hận buộc lòng thu kiếm và thay vào đó là đưa bầu nước ra đón đỡ. Chính lúc đó, bốn nhân vật đi theo gã vì nghe lệnh truyền nên lập tức lao đến và phát động kiếm trận.

Và sau đó, tiếng kêu văng động do bầu nước kỳ lạ chạm vào bảo kiếm của gã thiếu giáo chủ, Liễu Hận lập tức bị kiếm trận vây hãm.

Nhìn vằng kiếm quang thả sức vùn vũ, Liễu Hận tuy ngấm ngấm kinh hãi nhưng vẫn để lộ sắc mừng.

Chàng mừng vì nhờ hai lần giao kiếm vừa rồi giữa chàng và gã thiếu giáo chủ, rốt cuộc phạm vi kiếm trận đã được chàng lôi ra xa, lão Vương Toàn giờ đang nằm ngoài kiếm trận, sinh mạng của lão kể như tạm bảo toàn.

Không phải lo lắng cho lão nữa, Liễu Hận lập tức phát động kiếm chiêu với thủ pháp vừa nhanh vừa chuẩn xác như trước đây đã từng.

- Xem kiếm!

Véo... Véo...

Cùng một lúc với việc xuất phát kiếm chiêu, bầu nước trên tay tả cũng được chàng khoa loạn.

Dùng bầu nước đón đỡ mỗi khi ảnh kiếm của gã thiếu giáo chủ xuất hiện, Liễu Hận vô tình hóa giải phần tiện nghi do lợi kiếm đem lại cho gã.

Choang! Choang!

Véo... Véo...

Coong... coong...

Không thể ngờ Liễu Hận lại có sự may mắn quá ngẫu nhiên như vậy, gã thiếu giáo chủ vì quá quan tâm đến bầu nước kỳ lạ đang được chàng linh hoạt sử dụng nên quên mất việc phát huy mọi ưu thế của kiếm trận Ngũ Hành.

Gã vừa xuất kiếm vừa hoang mang hỏi:

- Vật người đang cầm trên tay đích xác là vật gì?

Liễu Hận ngỡ kiếm trận chỉ đạt bao nhiêu đó lợi hại nên có phần ung dung. Chàng chậm chọc:

- Người muốn hỏi vật này ư? Ha... ha... ha...! Đó là một báu vật hãn thế, được gọi là Chiêu Hồn Lệnh!

Choang!... Choang!...

Véo... Véo...

Coong!

Gã có vẻ mặt ngơ ngẩn:

- Chiêu Hồn Lệnh? Là báu vật sao có tên gọi kỳ lạ vậy?

Chàng cả cười:

- Ha... ha... ha...! Có gì lạ chứ. Chẳng phải với vật này, bảo kiếm trên tay người kể như vô dụng và hồn phách người sẽ bị ta đoạt mất sao? Ha... ha... ha...

Nghe thế, biết Liễu Hận cố tình bỡn cợt để châm chọc, gã động sát cơ:

- Người thật quá quắc! Đừng trách ta ác độc! Ngũ Hành Luân Chuyển! Đánh!

Véo...

Véo...

Sau tiếng rít lạnh lạnh của gã áp lực của kiếm trận bỗng tăng cao.

Liễu Hận nhìn thấy bóng nhân ảnh của bọn chúng bất ngờ nhòà đi, do bọn chúng bắt đầu dịch chuyển càng lúc càng nhanh quanh chỗ chàng yên vị.

Và bóng nhân ảnh của bọn chúng càng nhòà đi thì vầng kiếm do cả năm thanh kiếm tạo ra cũng càng mờ ảo.

Biết nguy vì không thể nhận định được phương vị lẫn kiếm chiêu của từng nhân vật một thuộc phe đối phương, Liễu Hận lập tức thu kiếm về và ngấm ngấm chờ đợi sát chiêu chắc chắn sẽ xảy đến.

Không ngoài định liệu của chàng, tiếng quát đống dặc của gã thiếu giáo chủ tức thì vang lên:

- Ngũ Hành Chiếu Xạ! Đánh!

Ào... Ào...

Vầng kiếm quang mờ ảo đang bao quanh, chàng bỗng chao đảo và đổ ụp toàn bộ vào tâm trận.

Tâm trận là nơi Liễu Hận đang đứng, chiêu thức của Ngũ Hành Kiếm Trận kể như chiếu xạ thẳng hầu đoạt mạng chàng.

Trước cảnh ngộ này, Liễu Hận chợt thức ngộ ở kiếm pháp không chỉ có nhanh và chuẩn xác là đủ. Vì dù có nhanh và có chuẩn xác nhưng một khi chàng không thể nhận định được phương vị của đối phương thì cái nhanh và cái chuẩn xác đó kể như vô dụng.

Trong hoàn cảnh hiện tại, kiếm chiêu của chàng cần phải có một uy lực kinh nhân, đủ để chống trả cả năm chiêu kiếm vừa được đối phương hợp lại làm một tạo thành thiên la địa võng. Có như thế Liễu Hận mới hy vọng chi trì sinh mạng và có thể từ đó chuyển thế thủ thành thế công.

Và uy lực mà chàng cần có, may thay chàng nhờ lão Vương Toàn truyền cho gần một nửa chân nguyên nội lực của lão nên ít nhiều cũng đạt được.

Chàng bất ngờ hất mạnh hữu kiếm:

- Lui lại nào!

Véo...

Với chiêu kiếm đang thi triển, thanh kiếm trên tay chàng lập tức bật lóe lên một vầng kiếm quang đơn bạc. Một vầng kiếm tợ hồ quá nhỏ nhoi nếu so với chiêu Ngũ Hành Chiếu Xạ do kiếm trận gây ra.

Tuy thế, như tia chớp lóe giữa đêm đen, vầng kiếm thoát đầu đơn bạc của chàng liền sau đó tỏ ra có kiến hiệu.

Áp lực của kiếm trận đang đè nặng bỗng chững lại trong một thoáng.

Một thoáng chững lại đó dù rất ngắn ngủi nhưng cũng đủ cho Liễu Hận nhận định rõ phương vị của từng người bên đối phương.

Chàng liền phát xạ tả thủ, đưa bầu nước vào ngay lưỡi kiếm sắc bén của gã thiếu giáo chủ.

Vụt!

Coong...

Choang! Choang! Choang!

Những tiếng động chạm liên tiếp vang ra và tạo cho Liễu Hận một niềm khiếp đảm.

Chàng khiếp đảm vì vừa nhận chân một sự thật. Sự thật đó là nội lực của chàng hầu như chỉ là một ảnh đom đóm nếu so với hợp lực của kiếm trận với nội lực của bốn người cùng liên thủ.

Chàng tuy nhờ bầu nước đón đỡ được lợi khí sắc bén của gã thiếu giáo chủ, nhưng với bốn tay kiếm còn lại, kiếm chiêu của chàng như vừa va phải thành đồng vách sắt.

Hổ khẩu tay tuy đang tê chồn nhưng do thức ngộ sự hiểm nguy nên chàng cố chịu đựng để lập tức phát chiêu, chiếm tiên cơ:

- Đỡ!

Véo...

Đầu kiếm của chàng vừa bất ngờ lóe lên, gã thiếu giáo chủ hốt hải hạ lệnh:

- Luân Chuyển! Mau!

Nhưng, chàng phát kiếm nhanh đâu phải để đối phương có cơ hội luân chuyển.

Bầu nước trên tay tả liền được chàng bật lên, hất ngay vào mặt gã thiếu giáo chủ:

- Mau sao được mà mau! Xem này!

Gã hốt hoảng hất ngửa về phía hậu. Chớp lấy cơ hội, chàng thu hữu kiếm vừa phát ra và lập tức quét thẳng vào trung bàn của gã thiếu giáo chủ:

- Nạp mạng!

Véo...

Bốn nhân vật nọ thất kinh cùng hô hoán:

- Tiểu tử chớ ngông cuồng. Đờ!

Véo...

Véo...

Bị áp lực từ phía sau dồn đến, Liễu Hận hớn hử bật cười:

- Có như thế chứ! Ha... ha... ha...

Vút!

Lực đạo từ phía sau do bốn thanh kiếm tạo thành vẫn không nhanh bằng cái nhảy lùi của gã thiếu giáo chủ.

Gã lùi tức là mở đường cho Liễu Hận. Chàng nhanh chân thoát trận.

Ngay khi thoát trận, bất chấp gã thiếu giáo chủ đang loang bấu kiếm lao vào chàng, Liễu Hận ung dung quay ngoắt lại và tận lực ném kiếm vào một trong bốn nhân vật ở phía sau.

- Đờ!

Vù...

Lão nọ không thể ngờ chàng dám ném bỏ kiếm trong tình cảnh này. Vì thế, để bảo toàn tính mạng, lão phải dịch người qua một bên, đồng thời còn khoa kiếm chém tạt vào thanh kiếm đang bay đến của chàng.

Véo...

Choang!

Chính lúc đó, do gã thiếu giáo chủ đã một lần lùi xa, giờ lại thêm lão nọ phải tạt bộ, kiếm trận muốn tái lập cũng phải có thời gian cần thiết, Liễu Hận nhanh tốc lao đi.

Vút!

Ngỡ chàng bỏ chạy, gã thiếu giáo chủ hô hoán:

- Đứng để tiểu tử chạy thoát! Mau!

Gã chưa hết lệnh truyền, tràng cười của Liễu Hận vang lên:

- Ha... ha... ha...! Người đánh giá ta thấp thế sao? Ta cần gì phải chạy? Đờ!

Vút!

Véo... Véo...

Bóng nhân ảnh của chàng liền lao ập vào gã với kiếm quang lấp lánh.

Gã kinh ngạc vì không thể ngờ chàng vừa ném kiếm đi giờ lại có thanh kiếm khác thay thế.

Và kịp nhận ra đó là thanh kiếm của lão mặt choắt trước đó đã bị Liễu Hận đánh rơi và tiếp theo sau là bị gã bức tử, gã động nộ:

- Tiểu tử thật trá ngụy, ta phải giết ngươi! Đỡ!

Véo...

Coong!

Gã uất hận vì một lần nữa bảo kiếm của gã lại bị bầu nước quái quỷ của chàng chặn đứng.

Gã lồng lộn căm tức:

- Lập lại kiếm trận. Mau!

Nhưng tràng cười của Liễu Hận lại vang lên quá nhanh:

- Muốn lập lại kiếm trận à? Muộn mất rồi! Xem độc thủ của ta đây!

Véo...

Véo...

Như hai tia chớp lóe, thanh kiếm trên tay chàng lập tức chiếu ngay tâm thất của hai trong bốn nhân vật nọ. Họ thất kinh lùi lại.

Cũng nhanh như vậy, thay vì chàng dẫn tới quyết lấy mạng hai nhân vật vừa lùi, chàng đảo kiếm công kích vào hai nhân vật còn lại.

Véo...

Véo...

Đến lượt hai nhân vật nọ phải hốt hoảng hồi bộ, tạo một phạm vi đủ rộng để kiếm trận vô phương tái lập.

Chàng bật cười đắc ý:

- Đến lượt ngươi này, gã thiếu giáo chủ! Ha... ha... ha...

Véo...

Nhưng, trước hành vi bức thoái thuộc hạ mà chàng vừa vận dụng, gã nọ đoán được ý đồ của chàng.

Gã đã di chuyển trước. Và gã bắt ngờ quát lên:

- Dừng tay!

- o O o -